BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gegužės 26 d.*

„Valstybės pagalba — Moksliniai tyrimai naftos srityje — Numanoma ir neribota valstybės garantija, kurią Institut français du pétrole (IFP) gavo dėl pramoninės ir komercinės viešosios įstaigos subjekto (PKVĮ) statuso suteikimo — Pranašumas — Pranašumo prezumpcija“

Sujungtose bylose T-479/11 ir T-157/12

Prancūzijos Respublika, iš pradžių atstovaujama E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha ir J. Gstalter, vėliau – E. Belliard ir G. de Bergues, J. Gstalter ir S. Menez, dar vėliau – G. de Bergues, S. Menez, D. Colas ir J. Bousin ir galiausiai – G. de Bergues, D. Colas ir J. Bousin,

ieškovė byloje T-479/11,

IFP Énergies nouvelles, įsteigta Riuej Malmezone (Prancūzija), iš pradžių atstovaujama advokatų É. Morgan de Rivery ir A. Noël-Baron, vėliau – É. Morgan de Rivery ir E. Lagathu,

ieškovė T-157/12,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą B. Stromsky, D. Grespan ir K. Talabér-Ritz,

atsakovę,

dėl pagal SESV 263 straipsnį pateikto prašymo panaikinti 2011 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimą 2012/26/ES dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/2008), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut Français du Pétrole* (OL L 14, 2012, p. 1),

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias, teisėjai M. Kancheva ir C. Wetter (pranešėjas),

posėdžio sekretorius L. Grzegorczyk, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. spalio 8 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Savo ieškiniais Prancūzijos Respublika ir *IFP Énergies nouvelles* (toliau – IFPEN), iki 2010 m. liepos 13 d. – *Institut français du pétrole*, prašo panaikinti visą 2011 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimą 2012/26/ES dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/2008), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut Français du Pétrole* (OL L 14, 2012, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas).

2 IFPEN – tai viešoji mokslinių tyrimų įstaiga, kuriai pavesta vykdyti tris bendro intereso užduotis: atlikti mokslinius tyrimus ir vykdyti technologinę plėtrą naftos ir dujų žvalgybos, taip pat naftos perdirbimo ir naftos chemijos technologijų srityse, rengti inžinierius ir techninius darbuotojus ir vykdyti su atitinkamais sektoriais susijusią informavimo ir dokumentavimo veiklą (ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamoji dalis).

3 Be to, IFPEN tiesiogiai ir netiesiogiai kontroliuoja tris komercines bendroves *Axens*, *Beicip-Franlab* ir *Prosernat*, su kuriomis sudarė išimtines mokslinių tyrimų ir licencijų sutartis.

4 Iki 2006 m. IFPEN turėjo privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens statusą, o pagal Prancūzijos vidaus nuostatas jos ekonominę ir finansinę kontrolę vykdė Prancūzijos vyriausybė. 2005 m. liepos 13 d. Įstatymu Nr. 2005-781 dėl programos, kuria nustatomos energetikos politikos gairės (JORF, 2005 m. liepos 14 d., p. 11570), nuo 2006 m. liepos 6 d. IFPEN buvo pertvarkyta į viešosios teisės reglamentuojamą juridinį asmenį, konkrečiai – į pramoninę ir komercinę viešąją įstaigą (PKVĮ) (ginčijamo sprendimo 21–23 konstatuojamosios dalys).

5 Iš bylos matyti, pirma, kad šis pertvarkymas buvo motyvuotas Prancūzijos valdžios institucijų noru suderinti IFPEN veikimo pobūdį ir būdą su jos finansavimo būdu. Iš esmės, kadangi IFPEN daugiausia buvo finansuojama iš biudžeto dotacijų, pertvarkymo tikslas buvo sumažinti neatitiktį tarp šios įstaigos, kaip privatinės teisės reglamentuojamo subjekto, statuso ir to, kad didelė dalis jos išteklių yra skirti valstybės. Antra, šis pertvarkymas buvo atliktas vykstant Prancūzijos mokslinių tyrimų įstaigų statuso vienodinimo procesui.

6 Dėl PKVĮ teisinio statuso Prancūzijos teisėje svarbu pažymėti, kad šios įstaigos priklauso viešosios teisės reglamentuojamų juridinių asmenų, vykdančių ekonominio pobūdžio veiklą, kategorijai. Jie turi atskirą nuo valstybės teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą, taip pat specialius įgaliojimus, kurie paprastai apima vienos ar kelių viešosios paslaugos užduočių vykdymą. Prancūzijos teisėje numatyta, kad viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims netaikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, remiantis bendruoju išieškojimo iš viešųjų lėšų negalimumo principu. Tai, kad PKVĮ netaikytinos nemokumo procedūros, buvo patvirtinta Prancūzijos kasacinio teismo praktikoje, suformuotoje dėl 1985 m. sausio 25 d. Įmonių sanavimo ir likvidavimo teismo sprendimu įstatymo Nr. 85-98 (JORF, 1985 m. sausio 26 d., p. 1097).

7 PKVĮ teisinio statuso ypatumai patraukė Europos Komisijos dėmesį – 2010 m. sausio 26 d. Sprendime 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (OL L 274, 2010, p. 1; toliau – Sprendimas *Paštas*), ji pirmą kartą nagrinėjo šį statusą atsižvelgdama į valstybės pagalbą Europos Sąjungoje reglamentuojančias normas. Šiame sprendime Komisija padarė išvadą, kad dėl šio statuso PKVĮ gauna numanomą ir neribotą valstybės garantiją savo ekonominei veiklai, kurioje naudojami viešieji ištekliai. Ši išvada buvo grindžiama tokiais argumentais (ginčijamo sprendimo 25 konstatuojamoji dalis ir Sprendimo *Paštas* 20–37 konstatuojamosios dalys):

— bendrosios teisės nemokumo procedūra PKVĮ nėra taikoma,

— tačiau PKVĮ taikomos 1980 m. liepos 16 d. Įstatymo dėl administracinėse bylose paskelbtų priverstinių priemonių ir sprendimų įgyvendinimo, už kurį atsakingi pagal viešąją teisę reglamentuojami juridiniai asmenys (JORF, 1980 m. liepos 17 d., p. 1799), ir jo įgyvendinimo aktų nuostatos. Pagal šias nuostatas valstybė aiškiai nurodoma kaip institucija, kompetentinga išieškoti viešųjų įstaigų skolas, jai suteikiami dideli įgaliojimai, pavyzdžiui, duoti nurodymus savo iniciatyva ir sukaupti pakankamai išteklių, nustatomas valstybės, kaip paskutinio garanto, atsakomybės už pagal viešąją teisę reglamentuojamų juridinių asmenų skolas principas,

— jeigu PKVĮ likviduojama, paprastai taikomas skolų perdavimo valstybei ar kitam viešajam subjektui principas, todėl visi PKVĮ kreditoriai yra tikri, kad niekada nepraras viešajai įstaigai paskolintų sumų,

— PKVĮ gali turėti išskirtines galimybes naudotis „iždo avansinio mokėjimo sąskaitomis.

8 Sprendime *Paštas* Komisija padarė išvadą, kad numanoma ir neribota valstybės garantija, neatsiejama nuo Pašto PKVĮ statuso, yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes dėl jos Paštui gali būti sudarytos palankesnės paskolos sąlygos, nei būtų suteiktos, jei ji būtų vertinama tik pagal savo nuopelnus (Sprendimo *Paštas* 256–300 konstatuojamosios dalys).

9 Būtent vykstant procedūrai, per kurią buvo priimtas Sprendimas *Paštas*, 2006 m. Prancūzijos valdžios institucijos pranešė Komisijai apie IFPEN pertvarkymą į PKVĮ. Ši informacija Komisijai buvo pateikta vykstant 2005 m. pradėtai procedūrai, susijusiai su Prancūzijos valdžios institucijų IFPEN skirto viešojo finansavimo nagrinėjimu atsižvelgiant į valstybės pagalbą reglamentuojančias normas (ginčijamo sprendimo 1–3 konstatuojamosios dalys).

10 Tuomet Komisija nusprendė atskirti klausimo, ar IFPEN pertvarkymas į PKVĮ galėjo būti valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nagrinėjimą nuo IFPEN viešojo finansavimo nagrinėjimo. Taigi 2008 m. liepos 16 d. ji baigė nagrinėti IFPEN suteiktą viešąjį finansavimą ir priėmė Sprendimą 2009/157/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė IFP grupei (C 51/05 (ex NN 84/05)) (OL L 53, 2009, p. 13). Tą pačią dieną *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* paskelbtu sprendimu (OL C 259, 2008, p. 12; toliau – sprendimas pradėti oficialią tyrimo procedūrą) ji nusprendė pradėti oficialią tyrimo procedūrą dėl neribotos valstybės garantijos suteikimo IFPEN ir pasiūlė suinteresuotosioms šalims pateikti pastabas.

11 Sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą Komisija pažymėjo, be kita ko, kad IFPEN įgijo pranašumą dėl savo pertvarkymo į PKVĮ – daugiausia dėl palankesnėmis laikomų finansavimo sąlygų, kuriomis ji naudojosi finansų rinkose. Šis pranašumas, finansuojamas iš valstybių išteklių, Komisijos teigimu, yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal Komisijos pranešimą dėl [SESV 107] ir [108] straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai (OL C 155, 2008, p. 10; toliau – Pranešimas dėl garantijų).

12 Prancūzijos valdžios institucijos savo pastabas dėl šio sprendimo pateikė 2008 m. spalio 14 d. raštu. Paskui jos dar atsakė į papildomus Komisijos klausimus ir pateikė informaciją dėl IFPEN ir įvairių kreditorių grupių santykių. 2010 m. gegužės 20 d. taip pat buvo surengtas Komisijos ir Prancūzijos valdžios institucijų atstovų susitikimas.

13 Be to, viena iš *Axens* konkurenčių – *UOP Limited*, Anglijos bendrovė, įsteigta Gilforde (Jungtinė Karalystė), pateikė komentarus atsakydama į sprendimą pradėti oficialią tyrimo procedūrą. Prancūzijos valdžios institucijoms buvo suteikta galimybė pateikti pastabas dėl šių komentarų.

14 2011 m. liepos 29 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

15 Pirma, vadovaudamasi tokiu pat samprotavimu, kaip Sprendime *Paštas*, ir, be to, ginčijamame sprendime darydama daug nuorodų į šį sprendimą (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 98 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis), Komisija nusprendė, kad, 2006 m. liepos mėn. IFPEN pertvarkius į PKVĮ, jai buvo suteikta neribota ir numanoma valstybės garantija. Komisija taip pat nusprendė, kad minėta garantija reiškia, jog perduodami valstybės ištekliai, kaip tai suprantama pagal Pranešimo dėl garantijų 2.1 punktą, nes IFPEN nemokėjo jokios šios garantijos priemokos. Taigi, Komisijos teigimu, įmonei buvo suteiktas pranašumas ir kartu sumažėjo valstybės ištekliai, nes valstybė atsisakė mokesčio, kuris paprastai imamas teikiant garantijas. Be to, Komisijos teigimu, dėl garantijos atsirado rizika, kad tuo metu ir ateityje gali būti naudojami valstybės ištekliai, nes valstybė galėtų būti įpareigota mokėti IFPEN skolas (ginčijamo sprendimo 134 ir 135 konstatuojamosios dalys).

16 Atvirkščiai, dėl IFPEN patronuojamųjų bendrovių Komisija pažymėjo, kad joms, kaip komercinėms bendrovėms, buvo taikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę ir kad, be to, jų kreditoriai negalėjo savaime įpareigoti jų pagrindinio akcininko. Ji padarė išvadą, kad šioms patronuojamosioms bendrovėms nebuvo taikoma neribota valstybės garantija, kuria naudojosi IFPEN dėl jos turimo PKVĮ statuso (ginčijamo sprendimo 176 ir 177 konstatuojamosios dalys).

17 Antra, Komisija pažymėjo, kad neribota valstybės garantija, kylanti iš IFPEN turimo PKVĮ statuso, gali sudaryti valstybės pagalbą tiek, kiek ji apima IFPEN ekonominę veiklą. Taigi ji nusprendė apriboti valstybės pagalbos buvimo nagrinėjimą IFPEN vykdoma ekonominio pobūdžio veikla, atskyrusi ją, pirma, nuo jos patronuojamųjų bendrovių, kurioms minėta garantija netaikoma, veiklos ir, antra, nuo IFPEN neekonominės veiklos. Komisija nurodė, kad IFPEN ekonominė veikla yra tik patronuojamųjų bendrovių ir trečiųjų asmenų užsakymu pagal sutartis atliekami moksliniai tyrimai, technologijų perdavimas, susijęs su išimtinėmis patronuojamųjų bendrovių *Axens*, *Prosernat* ir *Beicip-Franlab* veiklos sritimis, taip pat infrastruktūros nuoma, darbuotojų ir teisinių paslaugų teikimas jos patronuojamosioms bendrovėms (ginčijamo sprendimo 187 ir 189–191 konstatuojamosios dalys).

18 Trečia, Komisija išnagrinėjo, be kita ko, klausimą, ar aptariamąja numanoma ir neribota garantija „IFPEN grupei“ buvo suteiktas atrankinis pranašumas.

19 Šiuo atžvilgiu Komisija visų pirma nusprendė išnagrinėti klausimą, ar pati IFPEN galėjo įgyti pranašumą dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos, ir paskui patikrinti, ar šis pranašumas galėjo pereiti jos patronuojamosioms bendrovėms (ginčijamo sprendimo 192 konstatuojamoji dalis).

20 Kalbant apie pranašumą, kuriuo naudojosi IFPEN, Komisija nusprendė išnagrinėti šios PKVĮ santykius su bankais ir finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais (ginčijamo sprendimo 193 ir 194 konstatuojamosios dalis).

21 Pabaigusi savo nagrinėjimą, pirma, Komisija padarė išvadą, kad IFPEN neįgijo faktinio ekonominio pranašumo dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso, kiek tai susiję su santykiais su bankais ir finansų įstaigomis per laikotarpį nuo jos pertvarkymo į PKVĮ 2006 m. liepos mėn. iki 2010 m. pabaigos (ginčijamo sprendimo 199 konstatuojamoji dalis). Antra, ji konstatavo, kad IFPEN įgijo faktinį ekonominį pranašumą dėl minėtos garantijos savo santykiuose su tiekėjais ir klientais (ginčijamo sprendimo 203–238 konstatuojamosios dalys). Galiausiai Komisija nusprendė, kad šis ekonominis pranašumas buvo atrankinis, nes IFPEN konkurentai, kuriems taikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, nesinaudojo panašia valstybės garantija.

22 Dėl IFPEN suteikto pranašumo galimo perėjimo jos privatinės teisės reglamentuojamoms patronuojamosioms bendrovėms Komisija, remdamasi Sprendime 2009/157 atliktu IFPEN ir jos patronuojamųjų bendrovių santykių nagrinėjimu, nusprendė, kad patronuojamosios bendrovės santykiuose su klientais galėjo kažkiek naudotis IFPEN suteiktu ekonominiu pranašumu. Ji įvertino šį pranašumą kaip atrankinį, nes *Axens* ir *Prosernat* konkurentai neturėjo galimybių naudotis viešosios įstaigos IFPEN technologijomis, žmogiškaisiais ištekliais ir įranga tokiomis pat palankiomis sąlygomis (ginčijamo sprendimo 226 ir 243–250 konstatuojamosios dalys).

23 Ketvirta, Komisija išnagrinėjo šios valstybės pagalbos suderinamumą, atsižvelgdama į Bendrijos valstybės pagalbos moksliniams tyrimams, taikomajai veiklai ir naujovių diegimui sistemos (OL C 323, 2006, p. 1) taisykles. Ji padarė išvadą, kad „IFPEN grupei“ suteikta valstybės pagalba suderinama su vidaus rinka, jei tenkinamos tam tikros sąlygos, patikslintos ginčijamame sprendime.

24 Ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis yra sudėtinga. Toliau pateikiami tik šiai bylai svarbūs punktai:

„1 straipsnis

1. Kadangi Prancūzija [IFPEN] suteikė pramoninės ir komercinės viešosios įstaigos statusą, nuo 2006 m. liepos 7 d. visai šios įstaigos veiklai taikoma neribota valstybės garantija (toliau – valstybės garantija).

2. Valstybės garantija, taikoma [IFPEN] neekonominei veiklai, ypač mokymo veiklai, vykdomai siekiant parengti daugiau žmogiškųjų išteklių, kurie būtų geriau kvalifikuoti, su nepriklausomais [moksliniais tyrimais ir technologine plėtra] susijusiai veiklai, vykdomai siekiant įgyti daugiau žinių ir geresnio suvokimo, ir mokslinių tyrimų rezultatų skleidimui, nėra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

3. Valstybės garantija, taikoma technologijų perdavimo veiklai, kurią [IFPEN] vykdo srityse, numatytose su patronuojamąja bendrove *Beicip-Franlab* sudarytoje išimtinėje plėtros, pardavimo ir naudojimo sutartyje, nėra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

4. Valstybės garantija, taikoma technologijų perdavimo veiklai, kurią [IFPEN] vykdo srityse, numatytose su patronuojamosiomis bendrovėmis *Axens* bei *Prosernat* sudarytose išimtinėse sutartyse, minėtose 2008 m. liepos 16 d. [Sprendimo 2009/157] 3 straipsnio 1 dalyje, yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

5. Valstybės garantija, taikoma su [IFPEN] paslaugomis ir pagal sutartis atliekamais moksliniais tyrimais susijusiai veiklai, vykdomai tiek trečiųjų šalių, tiek patronuojamųjų bendrovių sąskaita, yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

<…>

3 straipsnis

Valstybės garantija, kuri šio sprendimo 1 straipsnio 4 ir 5 dalyse minėtai ekonominei veiklai taikyta 2006 m. liepos 7 d. – 2009 m. gruodžio 31 d., buvo pagalba, suderinama su vidaus rinka.

4 straipsnis

Valstybės garantija, kuri šio sprendimo 1 straipsnio 4 dalyje minėtai ekonominei veiklai nuo 2010 m. sausio 1 d. taikoma tol, kol baigsis Sprendimo [2009/157] 3 straipsnio 1 dalyje nurodytų [IFPEN] ir jos patronuojamųjų bendrovių *Axens* bei *Prosernat* išimtinių sutarčių galiojimo terminas, yra pagalba, suderinama su vidaus rinka, jeigu laikomasi šio sprendimo 5 ir 6 straipsniuose nustatytų sąlygų.

5 straipsnis

1. Sprendimo [2009/157] 4 straipsnio 2 dalyje minėtoje metinėje finansinėje ataskaitoje, be Sprendimo 5 straipsnio 1 dalyje jau nurodytos informacijos, pateikiama šio straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse išdėstyta informacija.

2. Metinėje finansinėje ataskaitoje pateikiama ši informacija: atitinkamais metais [IFPEN] gautų paskolų suma, palūkanų norma bei sutarčių sąlygos ir su valstybės garantija susijusios galimos palūkanų subsidijos bendrojo subsidijos ekvivalento įvertis, nebent būtų įrodoma, kad šios paskolų sutartys atitinka įprastas rinkos sąlygas, lyginant šių sutarčių sąlygas su sąlygomis, kurios [IFPEN] sudarytos prieš pakeičiant jos statusą, arba remiantis Komisijos iš anksto patvirtinta tikslesne metodika.

3. Metinėje finansinėje ataskaitoje nurodoma prekių ir paslaugų, kurias [IFPEN] iš tiekėjų įsigijo siekdama atitinkamais metais teikti šio sprendimo 1 straipsnio 4 ir 5 dalyse minėtas ekonomines paslaugas, suma ir didžiausias pagalbos, gautos dėl to, kad tiekėjai palankiau vertino įmonės įsipareigojimų neįvykdymo riziką, bendrojo subsidijos ekvivalento įvertis. Įvertis apskaičiuojamas įsigytų prekių ir paslaugų sumai taikant vienodą 2,5 % normą arba remiantis Komisijos iš anksto patvirtinta tikslesne metodika.

4. Metinėje finansinėje ataskaitoje nurodoma šio sprendimo 1 straipsnio 4 ir 5 dalyse minėtos ekonominės veiklos, kurią [IFPEN] vykdė atitinkamais metais, suma ir didžiausias pagalbos, gautos dėl to, kad nebuvo mokama su įvykdymą užtikrinančiu užstatu susijusi priemoka ar bent jau „didžiausių pastangų“ garantijos priemoka, šį užstatą ir garantiją teikiant minėtų ekonominių paslaugų gavėjams, bendrojo subsidijos ekvivalento įvertis. Šis įvertis apskaičiuojamas suteiktų paslaugų sumai taikant vienodą 5 % normą arba remiantis Komisijos iš anksto patvirtinta tikslesne metodika.

6 straipsnis

1. Bendra viešųjų lėšų, skirtų [IFPEN] veiklai vykdyti išskirtinėse bendrovių *Axens* ir *Prosernat* veiklos srityse, suma, įskaitant didžiausią valstybės garantijos poveikį, įvertintą šio sprendimo 5 straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse, turi būti mažesnė negu Bendrijos valstybės pagalbos moksliniams tyrimams, taikomajai veiklai ir naujovių diegimui sistemoje nurodytas didžiausias leidžiamas intensyvumas.

2. Jeigu šio straipsnio 1 dalyje nurodyta riba viršijama, atitinkama patronuojamoji bendrovė (*Axens* arba *Prosernat*) pagalbos perteklių prireikus grąžina [IFPEN].

7 straipsnis

Valstybės garantija, kuri 1 straipsnio 5 dalyje minėtai ekonominei veiklai taikoma nuo 2010 m. sausio 1 d., yra valstybės pagalba, suderinama su vidaus rinka, jeigu laikomasi šio sprendimo 8 straipsnyje nurodytų sąlygų.

8 straipsnis

1. Šio sprendimo 1 straipsnio 5 dalyje minėta [IFPEN] veikla, susijusi su pagal sutartis atliekamais moksliniais tyrimais ir paslaugų teikimu, turi likti veikla, papildanti pagrindinę nepriklausomų viešųjų mokslinių tyrimų veiklą.

<…>

3. Kiekvienais metais Prancūzija Komisijai teikia ataskaitą apie [IFPEN] veiklą, susijusią su pagal sutartis atliekamais moksliniais tyrimais ir paslaugų teikimu, kurioje nurodo su šia veikla susijusios sumos dalį nepriklausomiems viešiesiems moksliniams tyrimams finansuoti skirtame biudžete.

9 straipsnis

1. Prancūzijos institucijos ir [IFPEN] į finansavimo sutartį dėl kiekvienos operacijos įsipareigoja įtraukti šią nuorodą (taikomą visoms sutartyje minimoms priemonėms):

„Emisijai, programai arba paskolai netaikoma jokia bet kokio pobūdžio tiesioginė ar netiesioginė valstybės garantija. Nemokumo atveju valstybė nėra įpareigota perimti finansinius [IFPEN] įsipareigojimus, kad skola būtų sumokėta.“

2. Prancūzijos institucijos tokią pat sąlygą, pagal kurią valstybė neprisiima atsakomybės, įsipareigoja įtraukti į visas sutartis, susijusias su šio sprendimo 1 straipsnio 5 dalyje minėta veikla – pagal sutartis atliekamais moksliniais tyrimais arba paslaugų teikimu.

3. Prancūzijos institucijos tokią pat sąlygą, pagal kurią [IFPEN] ir valstybė neprisiima atsakomybės, įsipareigoja įtraukti į visas akcinių bendrovių *Axens*, *Beicip-Franlab* ir *Prosernat* sudarytas sutartis, pagal kurias prisiimami įsipareigojimai dėl skolos.

4. [IFPEN] akcinėms bendrovėms *Axens*, *Beicip-Franlab* ir *Prosernat* neišduoda jokios rūšies garantijos, patvirtinimo, laidavimo, ketinimų protokolo ar patikinimo rašto, kurie neatitiktų įprastų rinkos sąlygų.

<…>“

Procesas ir šalių reikalavimai

25 2011 m. rugsėjo 9 d. Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė pareiškimą, kuriuo pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo; ieškinys užregistruotas numeriu T-479/11.

26 2011 m. gruodžio 29 d. UOP Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė dokumentą, kuriuo per 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 115 straipsnio 1 dalyje numatytą terminą paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

27 2012 m. sausio 10 d. Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijoje pateikė dokumentą, kuriame išdėstė pastabas raštu dėl šio prašymo leisti įstoti į bylą. Komisija pastabų nepateikė.

28 2012 m. sausio 25 d. nutartimi Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) atmetė UOP prašymą leisti įstoti į bylą.

29 2012 m. balandžio 5 d. IFPEN Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė pareiškimą, kuriuo pareiškė ieškinį; ieškinys užregistruotas numeriu T-456/04.

30 2012 m. liepos 31 d. UOP Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė dokumentą, kuriuo per 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 115 straipsnio 1 dalyje numatytą terminą paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

31 2012 m. rugsėjo 21 d. IFPEN ir Komisija Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė dokumentus, kuriuose išdėstė pastabas raštu dėl šio prašymo leisti įstoti į bylą.

32 2012 m. lapkričio 23 d. nutartimi Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) atmetė UOP prašymą leisti įstoti į bylą.

33 Pasikeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėčiai, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į aštuntąją kolegiją, todėl bylos T-479/11 ir T-157/12 buvo perduotos šiai kolegijai.

34 2013 m. gruodžio 2 d. nutartimi, išklausęs šalis, Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas sustabdė bylų T-479/11 ir T-157/12 nagrinėjimą, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą, kuriuo bus užbaigta byla C-559/12 P, *Prancūzija / Komisija*.

35 2014 m. balandžio 3 d. priėmus Sprendimą *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, toliau – Sprendimas La Poste, EU:C:2014:217), Bendrasis Teismas paprašė, pirma, Prancūzijos Respublikos ir Komisijos pateikti savo pastabas dėl šio sprendimo pasekmių ieškiniui byloje T-479/11 ir, antra, IFPEN ir Komisijos pateikti savo pastabas dėl jo pasekmių ieškiniui byloje T-157/12.

36 2014 m. gegužės 5 d. raštais Prancūzijos Respublika, IFPEN ir Komisija pateikė savo pastabas.

37 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, 2015 m. rugsėjo 8 d. Bendrasis Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį bylose T-479/11 ir T-157/12.

38 2015 m. rugsėjo 8 d. sprendimu Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas sujungė bylas T-479/11 ir T-157/12, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas sprendimas.

39 2015 m. spalio 8 d. įvykusiame posėdyje buvo išklausytos sujungtų bylų šalių pastabos žodžiu ir atsakymai į Bendrojo Teismo klausimus.

40 Prancūzijos Respublika ir IFPEN Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti visą ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

41 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

42 Byloje T-479/11 grįsdama savo ieškinį, Prancūzijos Respublika nurodo tris ieškinio pagrindus.

43 Pirmasis pagrindas susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nes Komisija pakankamai teisiškai nepagrindė valstybės pagalbos buvimo. Šiame ieškinio pagrinde Prancūzijos Respublika sutelkia dėmesį į klausimus, susijusius su įrodinėjimo pareiga ir teiktinų įrodymų lygiu valstybės pagalbos srityje, ir pateikia argumentus, suskirstytus į tris dalis, kuriais visų pirma teigiama, kad Komisija nepateikė pozityvių numanomos ir neribotos garantijos, kylančios iš PKVĮ statuso, buvimo įrodymų, toliau – kad Komisija nepateikė pakankamų įrodymų, kad būtų nustatytas IFPEN pranašumo buvimas, ir galiausiai – kad Komisija neįrodė su šiuo pranašumu susijusių valstybės išteklių perdavimo.

44 Antruoju ieškinio pagrindu Prancūzijos Respublika tvirtina, jog Komisija padarė teisės ir faktinių klaidų, nes nusprendė, kad IFPEN dėl jos turimo PKVĮ statuso naudojosi numanoma ir neribota valstybės garantija.

45 Galiausiai trečiasis pagrindas susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nes Komisija neatsižvelgė į atrankinio pranašumo sąvoką. Šiuo ieškinio pagrindu, kurį sudaro dvi dalys, Prancūzijos Respublika teigia, kad Komisija klaidingai padarė išvadą, jog garantijos, darant prielaidą, kad ji yra įrodyta, buvimas suteikia IFPEN pranašumą tiek jos santykiuose su tiekėjais ir klientais, tiek

santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis. Antra, subsidiariai ji ginčija Komisijos išvadas dėl minėto pranašumo perėjimo IFPEN patronuojamosioms bendrovėms *Axens* ir *Prosernat*, reglamentuojamoms privatinės teisės.

46 Byloje T-157/12 grįsdama savo ieškinį, IFPEN nurodo penkis ieškinio pagrindus.

47 Pirmasis pagrindas susijęs su subsidiarumo ir ribotos kompetencijos principų, įtvirtintų ESS 5 straipsnyje ir SESV 2 straipsnyje, pažeidimu. Šiuo ieškinio pagrindu IFPEN iš esmės ginčija Komisijos išvadą, kad Prancūzijos teisėje egzistuoja numanoma ir neribota valstybės garantija, neatsiejama nuo PKVĮ sąvokos.

48 Antrasis pagrindas susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nes Komisija neįrodė IFPEN ir jos patronuojamųjų bendrovių faktinio ekonominio pranašumo buvimo. Šiuo ieškinio pagrindu, suskirstytu į tris dalis, IFPEN visų pirma teigia, kad Komisijai nepavyko įrodyti, laikantis teismo praktikoje nustatytų įrodinėjimo standartų, jog dėl nagrinėjamosios garantijos ji turi faktinį ekonominį pranašumą, be kita ko, kiek tai susiję su jos santykiais su tiekėjais ir jos santykiais su klientais. Toliau ji teigia, kad Komisija pakankamai teisiškai neįrodė, jog minėtas ekonominis pranašumas pereina jos patronuojamosioms bendrovėms *Axens* ir *Prosternat*, reglamentuojamoms privatinės teisės. Galiausiai ji mano, kad nėra pakankamos sąsajos tarp minėto ekonominio pranašumo ir iš nagrinėjamosios garantijos kylančio valstybės išteklių perdavimo.

49 Trečiasis pagrindas susijęs su Pranešimo dėl garantijų pažeidimu arba –subsidiariai – su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu. Šiuo ieškinio pagrindu IFPEN iš esmės teigia, kad Pranešimo dėl garantijų 1.2 punktas negali būti aiškinamas taip, kad pagal jį yra savaiminis ryšys tarp, viena vertus, to, kad dėl teisinių ir su statusu susijusių priežasčių jai negali būti taikoma bankroto procedūra, ir, antra, atrankinio pranašumo, kuris reiškia naudojimąsi rinkose palankesnėmis finansavimo sąlygomis.

50 Ketvirtasis pagrindas susijęs su vertinimo klaida nustatant IFPEN suteikto pranašumo dydį. Šiuo ieškinio pagrindu, suskirstytu į dvi dalis, pirma, IFPEN ginčija tai, kad faktoringas, įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos arba „didžiausių pastangų“ garantijos turi reikšmės siekiant nustatyti pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos ji įgijo santykiuose su tiekėjais ir klientais, dydį. Antra, ji teigia, kad Komisija klaidingai apibrėžė valstybės pagalbos, tariamai nustatytos tiek jos, tiek jos patronuojamųjų bendrovių atžvilgiu, intensyvumą.

51 Galiausiai penktasis pagrindas susijęs su proporcingumo principo pažeidimu. Šiuo ieškinio pagrindu IFPEN iš esmės nurodo, kad pasekmės, kylančios dėl to, kad pripažįstamas valstybės pagalbą sudarančios numanomos ir neribotos valstybės garantijos, teikiamos PKVĮ, buvimas, be kita ko, pareiga iš anksto pranešti ir kitos jai ir Prancūzijos Respublikai nustatytos pareigos, yra neproporcingos.

52 Prancūzijos Respublikos ir IFPEN pateiktų ieškinio pagrindų ir Komisijos atsakymo į juos nagrinėjimas leidžia išskirti du klausimus, kurie sudaro šių ieškinių esmę.

53 Pirma, kyla klausimas, ar Prancūzijos nacionalinėje teisėje egzistuoja numanoma ir neribota valstybės garantija, teikiama PKVĮ, kuri neatsiejama nuo šių įstaigų statuso ir kuri kyla iš to, kad joms nėra taikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę.

54 Tačiau Bendrojo Teismo paklaustos dėl 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) pasekmių jų ieškiniams, 2014 m. gegužės 5 d. raštais ieškovės atsisakė ieškinio pagrindų, susijusių su numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo PKVĮ sąvokos, buvimu.

55 Antra, kadangi numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo PKVĮ statuso, buvimas šiose bylose nėra ginčijamas, Bendrasis Teismas turės išnagrinėti klausimą, ar Komisija teisingai padarė išvadą, jog ši garantija yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Šiuo atžvilgiu reikia visų pirma išnagrinėti, ar dėl šios garantijos atsiranda atrankinis IFPEN pranašumas, kuris yra viena iš valstybės pagalbos sudedamųjų dalių, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Nagrinėdamas šį klausimą Bendrasis Teismas turės atsižvelgti į galimybę, kylančią iš 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), kad nustatant pranašumo buvimą gali būti taikoma šio buvimo prezumpcija.

56 Visi kiti klausimai, kuriuos kelia ieškovės ieškiniuose, t. y., visų pirma, IFPEN įgyjamo pranašumo perėjimas jos patronuojamosioms bendrovėms, toliau – minėto pranašumo ir iš nagrinėjamosios garantijos kylančio valstybės išteklių perdavimo sąsaja ir galiausiai – Prancūzijos Respublikai Komisijos nustatytų įpareigojimų proporcingumas, grindžiami prielaida, kad pati IFPEN įgyja valstybės garantiją, neatsiejamą nuo jos turimo PKVĮ statuso. Taigi laikytina, kad ieškinio pagrindai, susiję su minėtais klausimais, ieškinio pagrindų, susijusių su IFPEN pranašumo buvimu, atžvilgiu yra subsidiarūs.

Dėl ieškinio pagrindų, susijusių su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir su IFPEN pranašumo buvimu ir apskaičiavimu

57 Ieškinio byloje T-157/12 antrojo pagrindo pirma dalis ir ketvirtasis pagrindas, taip pat ieškinio byloje T-479/11 pirmojo pagrindo antra dalis ir trečiojo pagrindo pirma dalis iš esmės yra susiję su pranašumo, kurį IFPEN įgijo dėl valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso, buvimu ir mažiau – su šio pranašumo dydžio nustatymu.

58 Argumentai, kuriuos ieškovės pateikia grįsdamos minėtus ieškinio pagrindus, beveik visi susiję su atrankiniu pranašumu, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN įgijo santykiuose su tiekėjais ir klientais, ir, konkrečiau kalbant, su metodu, kurį Komisija nusprendė taikyti šiam pranašumui nustatyti, ir su pateiktais jo buvimo įrodymais. Tačiau Prancūzijos Respublika taip pat ginčija, kad ir papildomai, tam tikras Komisijos pastabas dėl pranašumo, kuris galėtų pasireikšti IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis.

59 Taigi, pateikdamas savo vertinimą, Bendrasis Teismas iš pradžių išnagrinės argumentus dėl pranašumo, atsiradusio IFPEN santykiuose su tiekėjais ir klientais, ir paskui – pranašumą, kuris galėtų atsirasti IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis.

Dėl pranašumo, susijusio su IFPEN santykiais su jos tiekėjais ir klientais

60 Pirma, IFPEN ir Prancūzijos Respublika iš esmės teigia, kad Komisijai nepavyko, laikantis teismo praktikoje nustatytų įrodinėjimo standartų, įrodyti ekonominio pranašumo, kurį IFPEN įgijo dėl nagrinėjamosios garantijos, buvimo.

61 Ieškovės pažymi, kad, kalbant apie pranašumo, kuris yra viena iš valstybės pagalbos sudedamųjų dalių, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, buvimo įrodymą, Komisija turėjo bent įrodyti, kad nagrinėjamoji priemonė daro arba gali daryti poveikį konkurencijai. Jos tvirtina, kad nors Komisijos vertinimas gali būti susijęs su prognozėmis, jis negali būti visiškai hipotetinis, atvirkščiai, jis turi leisti apibrėžti pranašumą ir įsitikinti neigiamu jo poveikiu konkurencijai.

62 Įrodinėjant pranašumo buvimą IFPEN santykiuose su tiekėjais ir klientais buvo remiamasi įrodymais nepatvirtintomis prielaidomis. Visų pirma, Komisija nepateikė jokio tiekėjo arba kliento liudijimo ir *a fortiori* neįrodė, jog tiekėjai ir klientai įprastai ir sistemingai atsižvelgdavo į tai, kad PKVĮ negali būti taikoma nemokumo procedūra. Be to, dėl IFPEN santykių su klientais ieškovės pažymi, kad tam tikros ginčijamo sprendimo ištraukos yra neaiškios ir net nesuprantamos.

63 Ieškovės daro išvadą, kad Komisija neįvykdė savo įpareigojimų tyrimo srityje, nes samprotavo remdamasi prielaidomis, užuot gavusi iš IFPEN tiekėjų ir klientų konkrečius joms inkriminuojamo elgesio įrodymus.

64 Atsakydama į šiuos argumentus, Komisija visų pirma nurodo, kad, remiantis teismo praktika, be kita ko, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimu *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ji neprivalo įrodinėti konkrečių arba faktinių priemonės pasekmių, kad įrodytų pagalbos buvimą. Toliau ji teigia, kad, kalbant apie pagalbos schemą, pagal teismo praktiką ji gali išnagrinėti tik bendras schemos ypatybes, kad patikrintų, ar jai būdingi pagalbos elementai, ir neturi kiekvienu konkrečiu atveju pateikti pranašumo apibūdinimo. Galiausiai ji teigia, kad ginčijamame sprendime ėmėsi pranašumo apskaičiavimo, o ne įrodinėjimo.

65 Antra, ieškovės ginčija metodą, Komisijos taikytą siekiant įvertinti pranašumo, kurį nagrinėjamoji garantija suteikė IFPEN jos santykiuose su tiekėjais ir klientais, dydį. Visų pirma jos teigia, kad faktoringas ir įvykdymą užtikrinančio užstato arba „didžiausių pastangų“ garantijos, kuriuos Komisija pasirinko kaip palyginimo kriterijus, neturi reikšmės atliekant tokį vertinimą.

66 Dėl, pirma, IFPEN ir tiekėjų santykių ieškovės iš esmės teigia, kad, naudodama faktoringą kaip kriterijų, leidžiantį nustatyti, ar tiekėjai palankiau vertina PKVĮ ir ypač – pačios IFPEN įsipareigojimų neįvykdymo riziką, Komisija neatsižvelgė į faktoringo paslaugų pobūdį ir veikimą, taip pat į priežastis, dėl kurių įmonės gali juo naudotis. Ieškovių teigimu, ginčijamame sprendime pateiktos išvados yra prieštaringos ir, be to, jas paneigia objektyvūs duomenys, kuriuos Komisijai pateikė Prancūzijos valdžios institucijos vykstant oficialiai tyrimo procedūrai. Galiausiai, priešingai, nei Komisija konstatavo ginčijamame sprendime, IFPEN tiekėjų taikomos kainos per atitinkamą laikotarpį išaugo.

67 Dėl, antra, IFPEN ir klientų santykių ieškovės iš esmės nurodo, kad įvykdymą užtikrinančio užstato garantija paprastai nenaudojama mokslinių tyrimų srityje ir kad, be to, ji reiškia įsipareigojimą pasiekti rezultatą, todėl negali būti lyginama su „didžiausių pastangų“ garantija, kuri reiškia įsipareigojimą panaudoti visas priemones. Be to, savo sutartinių santykių atveju IFPEN jau yra saistoma tokio įsipareigojimo panaudoti visas priemones, kurio ribos apibrėžtos pagal sutartį, todėl į sąnaudas, pagal kurias apskaičiuojama jos paslaugų kaina klientams, nereikia įtraukti papildomos priemokos, atitinkančios valstybės garantiją. Galiausiai, ieškovių teigimu, dėl Komisijos pasirinkto samprotavimo ji neišvengiamai turėjo padaryti akivaizdžiai klaidingą išvadą, kad jei IFPEN su vienu iš jos klientų sudaryta sutartis būtų neįvykdyta, valstybė atlygintų klientui žalą dėl šio neįvykdymo, net jei jis nebūtų nulemtas IFPEN nemokumo.

68 Komisija ginčija ieškovių argumentus ir nurodo argumentus, kuriais iš esmės pakartojamos ginčijamame sprendime pateiktos pastabos. Per posėdį ji pabrėžė, kad, siekiant nustatyti pranašumo, kurį IFPEN galėjo įgyti dėl nagrinėjamosios garantijos, vertę, buvo pagrįsta vadovautis „samprotavimu, grindžiamu lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudomis“, atsižvelgiant į sunkumus, kuriuos jai teko įveikti atliekant šį vertinimą ir kurių, be kita ko, kyla dėl to, kad rinkoje nėra į garantiją nuo nemokumo rizikos panašios paslaugos, kuri būtų siūloma kaip garantija.

69 Prieš nagrinėjant šiuos argumentus visų pirma primintina, jog tam, kad tam tikrai įmonei taikoma priemonė būtų pripažinta valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji turi atitikti keturias sąlygas. Pirma, tai turi būti valstybės įsikišimas arba turi būti naudojami valstybės ištekliai. Antra, šis įsikišimas turi galėti daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Trečia, juo turi būti suteiktas pranašumas tik tam tikroms įmonėms arba tam tikriems veiklos sektoriams. Ketvirta, jis turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (žr. 2000 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *CETM / Komisija*, T-55/99, EU:T:2000:223, 39 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką, taip pat šiuo klausimu žr. 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Enirisorse*, C-237/04, EU:C:2006:197, 38 ir 39 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

70 Pagalbos sąvoka apima ne tik pozityviąsias išmokas, bet ir priemones, įvairiais būdais mažinančias įmonei paprastai tenkančias finansines prievoles, kurios, nors ir nėra subsidijos tiesiogine šio žodžio prasme, yra panašaus pobūdžio ir turi tokį pat poveikį. Taigi pagalba laikoma valstybės priemonė, kad ir kokia būtų jos forma, kuri gali tiesiogiai ar netiesiogiai suteikti įmonėms pranašumą arba kuri turi būti laikoma ekonomine nauda, kurios ją gaunanti įmonė nebūtų gavusi normaliomis rinkos sąlygomis (žr. 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 94 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

71 Toliau konstatuotina, kad būtent Komisija turi pateikti valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, buvimo įrodymą (šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Olympiaki Aeroporia Ypiresies / Komisija*, T-68/03, EU:T:2007:253, 34 punktą). Šiuo atžvilgiu, remiantis teismo praktika, Komisija, siekdama įvertinti, ar įmonė įgijo ekonominį pranašumą, kurio nebūtų įgijusi įprastomis rinkos sąlygomis, privalo atlikti visapusišką visų ginčijamo sandorio ypatumų ir jo aplinkybių, įskaitant pagalbą gavusios įmonės padėtį ir atitinkamą rinką, vertinimą (2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija*, T-228/99 ir T-233/99, EU:T:2003:57, 251 punktas ir 2010 m. kovo 3 d. Spendimo *Bundesverband deutscher Banken / Komisija*, T-163/05, EU:T:2010:59, 37 punktas).

72 Dėl įrodymų administravimo valstybės pagalbos srityje pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Komisija įpareigojama rūpestingai ir nešališkai vykdyti ginčijamų priemonių tyrimo procedūrą, kad, priimdama galutinį sprendimą, kuriuo patvirtinamas pagalbos buvimas ir – atitinkamu atveju – jos nesuderinamumas ar neteisėtumas, turėtų kuo išsamesnių ir patikimesnių įrodymų (žr. 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 63 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

73 Galiausiai, kalbant apie ginčijamo sprendimo teisminės kontrolės apimtį pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, iš teismo praktikos matyti, kad valstybės pagalbos sąvoka, kaip ji apibrėžta šioje nuostatoje, yra teisinė sąvoka ir turi būti aiškinama vadovaujantis objektyviais veiksniais. Dėl šios priežasties Sąjungos teismas, atsižvelgdamas tiek į jam pateikto konkretaus ginčo aplinkybes, tiek į Komisijos atliktus techninius ar sudėtingus vertinimus, iš esmės privalo vykdyti visapusišką kontrolę, kiek tai susiję su klausimu, ar priemonė patenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (žr. 2012 m. kovo 2 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, T-29/10 ir T-33/10, EU:T:2012:98, 100 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

74 Tiesa, Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad jei Komisijos vertinimai yra techninio pobūdžio ar sudėtingi, teisminė kontrolė yra ribota, kiek ji susijusi su klausimu, ar priemonė patenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį. Tačiau Bendrasis Teismas turi nustatyti, ar taip yra nagrinėjamuoju atveju (žr. 2012 m. kovo 12 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, T-29/10 ir T-33/10, EU:T:2012:98, 101 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

75 Šiuo klausimu, nors Komisija turi didelę diskreciją, kurios įgyvendinimas apima ekonominį vertinimą, privalomą atlikti Europos Sąjungoje, tai nereiškia, kad Sąjungos teismas turi susilaikyti nuo Komisijos ekonominių duomenų aiškinimo kontrolės. Iš tikrųjų pagal Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos teismas turi patikrinti ne tik nurodytų įrodymų faktinį teisingumą, patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą padėtį, ir ar jie gali pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas (žr. 2012 m. kovo 12 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, T-29/10 ir T-33/10, EU:T:2012:98, 102 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

76 Skundžiamą sprendimą reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šiuos principus.

77 Ieškovių argumentai skirti Komisijos vertinimui, išdėstytam ginčijamo sprendimo 7.1.4 skyriuje „Grupei [IFPEN] teikiamas atrankinis pranašumas“, kuriame Komisija išnagrinėjo, pirma, klausimą dėl galimo pranašumo, kuris dėl nagrinėjamosios garantijos atsirado pačiai IFPEN, ir, antra, klausimą dėl šio tariamo pranašumo galimo perėjimo jos patronuojamosioms bendrovėms (ginčijamo sprendimo 192 punktas).

78 Dėl atrankinio pranašumo, kurį pati IFPEN įgijo dėl nagrinėjamosios garantijos, ginčijamo sprendimo 193 ir 194 konstatuojamosiose dalyse Komisija iš pradžių apibūdino metodą, kurį taikys šio pranašumo buvimui nustatyti. Be kita ko, Komisija pažymėjo, jog sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą ji buvo nurodžiusi, kad IFPEN galėjo įgyti pranašumą dėl jos turimo PKVĮ statuso daugiausia dėl palankesnių finansavimo sąlygų kapitalo rinkose. Tačiau, „jeigu [IFPEN] nevykdytų įsipareigojimų, numanoma ir neribota valstybės garantija, neatsiejama nuo jos turimo PKVĮ statuso, būtų taikoma visoms jos skoloms, ne tik finansinėms, kurias ji gali turėti kredito įstaigoms, bet ir komercinėms ar kitokio pobūdžio, ypač skoloms tiekėjams (kurių sąskaitos faktūros neapmokėtos) arba klientams (kuriems nesuteiktos paslaugos)“, IFPEN dėl jos turimo PKVĮ statuso teikiamo pranašumo buvimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į jos santykius tiek su bankais ir finansų įstaigomis, tiek su tiekėjais ir klientais (ginčijamo sprendimo 193 ir 194 konstatuojamosios dalys).

79 Toliau ginčijamame sprendime, pirma, dėl IFPEN santykių su bankais ir finansų įstaigomis Komisija pažymėjo, kad nors nepriklausoma kredito reitingų agentūra nenustato IFPEN finansinių reitingų, teikdami finansavimą IFPEN kreditoriai neišvengiamai vertina įsipareigojimų neįvykdymo riziką. Todėl, Komisijos teigimu, kai IFPEN prašo paskolos kredito rinkoje savo skolai finansuoti, neatmestina galimybė, jog ji gali įgyti ekonominį pranašumą dėl to, kad, atlikdami vertinimą, finansų rinkų dalyviai atsižvelgia į valstybės, kaip paskutinio garanto laiduojant jos skolas, vaidmenį. Tačiau, išnagrinėjusi IFPEN sudarytų paskolos sutarčių sąlygas ir jos gautus pasiūlymus dėl kredito linijų per laikotarpį nuo IFPEN pertvarkymo į PKVĮ iki 2010 m. pabaigos, ji konstatavo, kad šios sąlygos atitiko rinkos sąlygas. Atsižvelgdama į tai, Komisija padarė išvadą, kad nuo 2006 iki 2010 m. IFPEN faktinio ekonominio pranašumo santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis dėl jos turimo PKVĮ statuso neįgijo. Tačiau ji neatmetė galimybės, kad toks pranašumas gali pasireikšti ateityje (ginčijamo sprendimo 195–200 konstatuojamosios dalys).

80 Antra, dėl IFPEN santykių su tiekėjais Komisija visų pirma nusprendė, jog paprastai PKVĮ tiekėjų taikomos kainos sumažėdavo dėl to, kad šie tiekėjai palankiau vertindavo šios įstaigos įsipareigojimų nevykdymo riziką, žinodami, jog ji apsaugota nuo teisminio likvidavimo. Paskui Komisija pabandė įvertinti šio kainų mažinimo IFPEN dydį, pasinaudodama palyginimo kriterijumi – faktoringu. Komisijos teigimu, faktoringo pasirinkimas buvo motyvuotas ta aplinkybe, kad jei nebūtų valstybės garantijos, IFPEN tiekėjas, norėdamas gauti panašią garantiją (t. y. visiškai apsidrausti nuo sutarties šalies įsipareigojimų neįvykdymo rizikos), galėtų prašyti specialios kredito ar draudimo įstaigos paslaugų arba pasinaudoti faktoringo bendrovių, kurios, be kitų savo paslaugų, siūlo prisiimti įsipareigojimų nevykdymo riziką, paslaugomis. Vertindama IFPEN pranašumo dydį, Komisija patikrino, koks paprastai būdavo faktoringo paslaugos mokestis, ir atsižvelgė į bendrą didžiausią priemoką, kurios paprastai prašo faktoringo bendrovės. Galiausiai, šiuo pagrindu apskaičiavusi kainų mažinimo, kurį IFPEN taikė jos tiekėjai, vertę, ginčijamo sprendimo 214 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė išvadą, kad per laikotarpį nuo IFPEN pertvarkymo į PKVĮ iki 2009 m. ši kainų mažinimo suma negalėjo viršyti vidutiniškai [*paslėpti konfidencialūs duomenys*] eurų per metus. Komisija pripažino šį kainų mažinimą faktiniu ekonominiu pranašumu, kuriuo naudojasi IFPEN dėl nagrinėjamosios valstybės garantijos (ginčijamo sprendimo 203–215 konstatuojamosios dalys).

81 Trečia, dėl IFPEN santykių su klientais Komisija visų pirma nurodė, jog dėl IFPEN teikiamos valstybės garantijos jos klientai yra tikri, kad jai niekada nebus taikoma teisminio likvidavimo procedūra, todėl ji visada galės vykdyti sutartinius įsipareigojimus arba, jeigu jų nevykdytų, dėl šio nevykdymo bus sumokėta kompensacija. Komisijos teigimu, jei nebūtų IFPEN teikiamos valstybės garantijos, norėdamas gauti tokią pat apsaugą, klientas turėtų su finansų tarpininku susitarti dėl įvykdymą užtikrinančio užstato, kad būtų tikras, jog su IFPEN jį siejanti sutartis bus įgyvendinta (ginčijamo

sprendimo 220 ir 221 konstatuojamosios dalys). Paskui Komisija nusprendė, kad tokios garantijos kaina būtų ne didesnė negu 5 % apyvartos, gautos teikiant užtikrinamą paslaugą, ir pabandė nustatyti, kokioms IFPEN veiklos paslaugoms taikoma tokia garantija (ginčijamo sprendimo 223–225 konstatuojamosios dalys). Galiausiai ji padarė išvadą, kad per laikotarpį nuo pertvarkymo į PKVĮ iki 2009 m. IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu, būtent tuo, kad nebuvo mokama priemoka, susijusi su įvykdymą užtikrinančio užstato arba bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija, kurias įstaiga, vykdydama mokslinių tyrimų veiklą, galėjo pasiūlyti savo klientams, taip pat patronuojamosioms bendrovėms *Axens* ir *Prosernat* išskirtinėse jų veiklos srityse. Ginčijamo sprendimo lentelėje Nr. 5 Komisija pateikė šio pranašumo numatomo dydžio apskaičiavimus (ginčijamo sprendimo 216–237 konstatuojamosios dalys).

82 Atsižvelgiant į nurodytas ginčijamo sprendimo ištraukas, konstatuotina, kad metodą, kurį Komisija pasirinko, kad nustatytų ekonominio pranašumo, kuriuo IFPEN naudojasi dėl savo turimo PKVĮ statuso, buvimą, sudarė pranašumo, atsirandančio IFPEN santykiuose su kreditoriais, šiuo atveju – bankais ir finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais, nagrinėjimas. Toks metodas reiškia, kad turi būti išnagrinėtas minėtos garantijos šiems santykiams daromas poveikis ir apibrėžtas galimas apie šią garantiją žinančių kreditorių, turinčių teisę remtis garantija, jei nesumokama tam tikra suma arba neįvykdoma kita prievolė, elgesys.

83 Teisiniu požiūriu šis metodas nėra klaidingas.

84 Iš tiesų, pirma, garantija yra papildomas įsipareigojimas, kuris negali būti nagrinėjamas atskirai nuo ja užtikrinamos prievolės. Pagal savo pobūdį valstybės įsipareigojimas garantijos forma negali būti savaime laikomas valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, tačiau tik kartu su juo užtikrinama prievolė. Iš to matyti, kaip pati Komisija pripažino per posėdį, kad numanoma ir neribota garantija, neatsiejama nuo PKVĮ statuso, negali būti pripažinta valstybės pagalba vien dėl to, kad ji yra neatlygintina.

85 Antra, ginčijamame sprendime nagrinėjamos garantijos ypatumas yra tas, kad ji neatsiejama nuo įmonės, kuriai teikiama, statuso. Taigi ji nėra susijusi su konkrečia prievole, bet apima visas šios įmonės prievoles.

86 Dėl šio ypatumo ginčijamame sprendime nagrinėjama garantija gali turėti įtakos tam, kaip kreditoriai vertina įmonę, kuri šia garantija naudojasi. Iš tiesų, nors šios įmonės kreditoriai neturi galimybių derėtis dėl garantijos sąlygų, jie gali atsižvelgti į jos buvimą, derėdamiesi su šia įmone dėl jų pačių sutarčių sąlygų.

87 Taigi, pranašumas, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 69–71 punktuose nurodytą teismų praktiką, kylantis iš valstybės garantijos, neatsiejamos nuo įmonės, kuri ta garantija naudojasi, statuso, pasireiškia šios įmonės santykiuose su kreditoriais, šiuo atveju – bankais ir finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais. Jį sudaro palankesnis vertinimas, kurį šie kreditoriai, galintys pasiremti garantija, jei nesumokama tam tikra suma arba neįvykdoma kita prievolė, taiko įmonei, kuri naudojasi garantija, taip sumažindami paprastai jai tekančią finansinę naštą arba padidindami jos gaunamas pajamas.

88 Galiausiai iš šio sprendimo 71 punkte nurodytos teismo praktikos matyti, jog tam, kad būtų padaryta išvada dėl pranašumo buvimo konkrečiu atveju, dar reikia, kad šis palankesnis kreditorių vertinimas, taikomas garantija besinaudojančiai įmonei, ir dėl šio vertinimo šios įmonės palengvinta našta ir padidėjusios pajamos būtų nustatyti atsižvelgiant į visas ginčijamo sandorio aplinkybes ir jo kontekstą, įskaitant įmonės, kuri naudojasi garantija, ir atitinkamos rinkos situaciją.

89 Išdėstyti argumentai patvirtina, kad Komisija nepadarė teisės klaidos, ginčijamo sprendimo 193 ir 194 punktuose nuspręsdama nustatyti nagrinėjamos garantijos IFPEN teikiamo pranašumo buvimą pagal jos santykius su trimis kreditorių grupėmis: bankais ir finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais.

90 Atvirkščiai, tai, kaip Komisija taikė šį metodą šioje byloje, turi didelių trūkumų, visų pirma susijusių su pranašumo, kuriuo IFPEN tariamai naudojasi santykiuose su tiekėjais ir klientais, apibrėžimu.

91 Iš esmės, kalbėdama apie IFPEN santykius su bankais ir finansų įstaigomis, Komisija pranašumą, kuriuo dėl nagrinėjamos garantijos gali naudotis IFPEN, apibrėžė kaip palankesnes finansavimo sąlygas, kurias IFPEN gali gauti finansų rinkose.

92 Šis pranašumo apibrėžimas visiškai nekritikuotinas, nes tiek Teisingumo Teismo praktikoje, tiek Pranešime dėl garantijų pripažįstama, kad valstybės garantija, įskaitant garantiją, kylančią iš įmonės, kuriai netaikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, statuso, gali suteikti įmonei, kuri naudojasi šia garantija, palankesnį vertinimą, kuris pasireiškia naudingesnėmis finansavimo sąlygomis. Būtent šiuo požiūriu dėl valstybės garantijos buvimo gali būti palengvinta garantija besinaudojančiai įmonei paprastai tenkanti našta.

93 Vis dėlto primintina, kad šioje byloje Komisija aiškiai atmetė tokio pranašumo buvimo galimybę, kai, išnagrinėjusi IFPEN sudarytų paskolos sutarčių ar jos gautų kredito linijų pasiūlymų sąlygas prieš jos pertvarkymą į PKVĮ ir po jo, konstatavo, kad per laikotarpį nuo šio pertvarkymo iki 2010 m. pabaigos šios sąlygos atitiko rinkos sąlygas (ginčijamo sprendimo 199 konstatuojamoji dalis).

94 Priešingai tam, ką konstatavo dėl IFPEN santykių su bankais ir finansų įstaigomis, dėl IFPEN santykių su tiekėjais ir klientais Komisija padarė išvadą, kad nagrinėjamoji garantija suteikia IFPEN „faktinį ekonominį pranašumą“. Nagrinėjimas nepatvirtina šios išvados. Iš tiesų, kaip bus parodyta toliau, ji vadovavosi visiškai hipotetiniu samprotavimu, kuriam, be to, trūksta aiškumo ir nuoseklumo, todėl ginčijamas sprendimas iš dalies yra nepakankamai motyvuotas.

95 Visų pirma, kalbant apie IFPEN santykius su tiekėjais, iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija pranašumą, kurį IFPEN galėjo įgyti dėl valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso, apibrėžė kaip kainų mažinimą, kurį jai taikė tiekėjai, žinodami, kad dėl šio statuso suteikiama neribota valstybės garantija dėl įsipareigojimų neįvykdymo nemokumo atveju.

96 Iš esmės, pirma, iš ginčijamo sprendimo 203 konstatuojamosios dalies matyti, kad, Komisijos teigimu, egzistuoja tam tikras reiškinys, kai „kaina mažesnė <...> dėl to, kad sutarties šalys įstaigos įsipareigojimų neįvykdymo riziką vertina palankiau, nes žino, kad dėl turimo viešosios įstaigos statuso ji apsaugota nuo teisminio likvidavimo rizikos“.

97 Antra, ginčijamo sprendimo 214 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad, „vykdydama ekonominę veiklą, [IFPEN] naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu – tiekėjai jai taikė mažesnes kainas ir palankiau vertino įmonės įsipareigojimų neįvykdymo riziką“.

98 Kaip teisingai pažymi IFPEN, iš ginčijamo sprendimo 203 konstatuojamojoje dalyje padarytų pastabų ir pranašumo apibrėžimo, pateikto minėto sprendimo 214 konstatuojamojoje dalyje, matyti, kad, Komisijos teigimu, apskritai, jei yra neribota valstybės garantija, kylanti dėl teisinės galimybės taikyti nemokumo procedūrą pagal bendrąją teisę nebuvimo, tiekėjai palankiau vertina įmonės, kuri naudojasi šia garantija, įsipareigojimų nevykdymo riziką; šis palankesnis vertinimas turi įtakos šiai įstaigai taikomoms kainoms ir toks kainų mažinimas yra neišvengiamai susijęs su šiuo palankesniu vertinimu.

99 Tačiau ginčijamame sprendime Komisija nepateikia jokio įrodymo, kuris galėtų patvirtinti trijų prielaidų, iš kurių susideda jos samprotavimas, pagrįstumą. Visų pirma ginčijamame sprendime nepateiktas joks įrodymas, patvirtinantis, kad atitinkamai rinkai arba apskritai verslui būdingas kainų mažinimas, kurį tiekėjai taiko įstaigoms, kurios naudojasi valstybės garantija dėl nemokumo rizikos.

100 Be to, ginčijamame sprendime nurodytos faktinės aplinkybės prieštarauja Komisijos prielaidoms. Iš tikrųjų, iš ginčijamo sprendimo 70 konstatuojamosios dalies matyti, jog įmonė, kuri dalyvavo administracinėje procedūroje kaip suinteresuotoji trečioji šalis, t. y. bendrovė UOP – *Axens*

konkurentė, pareiškė, kad „įstaigai [IFPEN] / *Axens* galėjo būti sudarytos lengvatinės sąlygos, palyginti su konkurentais“. Komisija priduria, kad „šiuo klausimu [minėta įmonė] daro nuorodą į sprendime pradėti procedūrą minėtas sutartis, kurias kartu pasirašė [IFPEN] ir *Axens*“ ir kurių buvimą patvirtino Prancūzijos valdžios institucijos.

101 Tačiau ginčijamo sprendimo 248 konstatuojamojoje dalyje, esančioje šio sprendimo skyriuje, kuriame nagrinėjamas pranašumo perėjimas privatinės teisės reglamentuojamoms IFPEN patronuojamosioms bendrovėms, remdamasi ginčijamo sprendimo 70 konstatuojamojoje dalyje nurodytomis IFPEN ir jos patronuojamųjų bendrovių sudarytomis sutartimis ir patikslinusi, kad tai yra sutartys dėl transporto paslaugų teikimo įvairių „IFPEN grupės“ subjektų personalo darbo kelionėms, Komisija pažymi, kad mažesnė kaina, kurią pagal šias sutartis galėjo gauti „IFPEN grupė“, buvo suteikta dėl grupinio pirkimo. Taigi, darant prielaidą, kad tiekėjai galėjo sumažinti savo paslaugų, parduodamų IFPEN ir jos patronuojamosioms bendrovėms, kainas, per oficialią tyrimo procedūrą Komisijos surinka informacija rodo, kad šio kainų mažinimo paaiškinimas galėjo būti kitoks nei IFPEN teikiamos neribotos valstybės garantijos buvimas.

102 Galiausiai, kalbant konkrečiau apie IFPEN padėtį, niekas ginčijamame sprendime nerodo, kad Komisija išnagrinėjo arba bent iškėlė klausimą, ar tai, kaip tiekėjai vertina IFPEN, galėjo būti kaip nors paveikta šios įstaigos pertvarkymo į PKVĮ arba ar jos tiekėjai palankiau vertino IFPEN, kai ji buvo pertvarkyta į PKVĮ. Ginčijamame sprendime net neplėtojami argumentai, leidžiantys konstatuoti, kad Komisija siekė nustatyti, ar IFPEN tiekėjai žinojo apie tai, kad jos turimas PKVĮ statusas reiškia, kad jai teikiama valstybės garantija dėl nemokumo rizikos.

103 Šiuo klausimu dar pažymėtina, kad, vykstant administracinei procedūrai, Prancūzijos valdžios institucijos, be kita ko, savo 2008 m. spalio 13 d. ir 2010 m. lapkričio 25 d. raštuose, ginčijo Komisijos samprotavimo, susijusio su tariamu kainų mažinimu dėl tiekėjų palankiau vertinamos IFPEN įsipareigojimo neįvykdymo rizikos, teorinį ir konjunktūrinį pobūdį. Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai taip pat pranešė, kad IFPEN bendrosioms pirkimo sąlygoms neturėjo įtakos jos pertvarkymas į PKVĮ ir kad vidutinis IFPEN skolų tiekėjams mokėjimo terminas išliko ilgesnis, nei reikalaujama pagal atitinkamas Prancūzijos komercinio kodekso nuostatas. Galiausiai jos teigė, kad IFPEN pranašumo santykiuose su tiekėjais nebuvo, nes IFPEN buvo taikoma prievolė rengti konkursus.

104 Atsakydama būtent į šiuos argumentus, ginčijamo sprendimo 203 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, jog kainų mažinimas dėl to, kad IFPEN tiekėjai turėjo dalyvauti konkursuose, turi būti skiriamas nuo kainų mažinimo dėl tiekėjų palankiau vertinamos šios įmonės įsipareigojimų neįvykdymo rizikos. Kitoje konstatuojamojoje dalyje Komisija iš karto ėmėsi vertinti šį kainų mažinimą ir nurodė:

„Norėdama įvertinti kainų mažėjimą, susijusį su tuo, kad PKVĮ įsipareigojimų neįvykdymo riziką jos tiekėjai vertina palankiau, Komisija ketina aptarti lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudas. Jei nebūtų valstybės garantijos, [IFPEN] tiekėjas, norėdamas gauti panašią garantiją (t. y. visiškai apsidrausti nuo sutarties šalies įsipareigojimų neįvykdymo rizikos), galėtų prašyti specialios kredito ar draudimo įstaigos paslaugų. Prisiimti įsipareigojimų neįvykdymo riziką paprastai siūlo specialios faktoringo bendrovės.“

105 Ginčijamo sprendimo 203 ir 204 konstatuojamosiose dalyse išdėstytos pastabos kartu su minėto sprendimo 214 konstatuojamąja dalimi parodo Komisijos samprotavimo logikos klaidą.

106 Iš esmės iš šių argumentų matyti, kad Komisija iš tikrųjų tik darė prielaidą, kad kainos buvo sumažintos dėl tiekėjų palankiau vertinamos IFPEN įsipareigojimų neįvykdymo rizikos, bet nepatikrino šios prielaidos pagrįstumo. Paskui ji siekė nustatyti šio kainų mažinimo mastą pasinaudodama veiksniu, kuris rodė ne patį kainų mažinimo dydį, o tik garantijos, kurią ji laikė prilygintina IFPEN teikiamai garantijai, vertę. Būtent šią vertę ginčijamo sprendimo 214 konstatuojamojoje dalyje Komisija pripažino faktiniu pranašumu, kurį IFPEN įgijo dėl nagrinėjamosios garantijos. Taigi, užuot įrodžiusi

pranašumo buvimą, kad paskui apskaičiuotų jo dydį, Komisija samprotavo atvirkščiai ir padarė išvadą dėl pranašumo buvimo remdamasi vien tuo, kad galėjo, pasinaudodama palyginimu, atlikti jo apskaičiavimą.

107 Galiausiai konstatuotina, kad metodas, Komisijos taikytas siekiant nustatyti dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN įgytą pranašumą santykiuose su tiekėjais, aiškiai skiriasi nuo metodo, taikyto šios įstaigos pranašumui santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis nustatyti. Iš tikrųjų, dėl pastarųjų Komisija atliko faktinio garantijos poveikio tyrimą – išnagrinėjo vieną po kitos IFPEN paskolų sutartis ir kredito linijų pasiūlymus, kuriuos ši gavo po pertvarkymo į PKVĮ, ir palygino jų sąlygas su iki šio pertvarkymo sudarytų paskolų sutarčių sąlygomis. Atvirkščiai, dėl santykių su tiekėjais ji taikė tik visiškai hipotetinį samprotavimą ir neatliko atitinkamos rinkos nagrinėjimo, kad patikrintų savo prielaidas.

108 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog, kiek tai susiję su pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN galėjo įgyti santykiuose su klientais, buvimu, Komisija neįvykdė įrodinėjimo pareigos, kaip ji apibrėžta šio sprendimo 71 punkte nurodytoje teismo praktikoje. Visų pirma Komisija neįrodė, kad, taikant tokią garantiją, kaip nagrinėjamoji, įmonės, kuri naudojasi šia garantija, tiekėjai galėjo ją vertinti palankiau, be kita ko, sumažindami savo prekių arba paslaugų kainas ir taip parodydami savo palankesnį minėtos įmonės įsipareigojimų neįvykdymo rizikos vertinimą. Taigi ginčijamo sprendimo 214 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė klaidingą išvadą, kad IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu dėl jos tiekėjų sumažintų kainų ir dėl jų palankiau vertinamos jos įsipareigojimų neįvykdymo rizikos.

109 Be to, atsižvelgdama į patį pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN galėjo įgyti santykiuose su tiekėjais, apibrėžimą (žr. šios išvados 95–97 punktus), Komisija padarė klaidą, kai, kad apskaičiuotų šį pranašumą, nusprendė remtis faktoringu vertindama „lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudas“, užuot išnagrinėjusi tiekėjų kainų, taikomų IFPEN, lygį.

110 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nereikia nagrinėti argumentų, kuriais ieškovės ginčija, kad, nustatant nagrinėjamos garantijos IFPEN teikiamo pranašumo dydį santykiuose su tiekėjais, buvo tinkama remtis faktoringu. Iš esmės Komisija negalėjo atlikti pranašumo apskaičiavimo, visiškai neįrodžiusi jo buvimo.

111 Antra, dėl IFPEN santykių su klientais iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija pranašumą, kurį IFPEN galėjo įgyti dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos valstybės garantijos, apibrėžė kaip tai, kad nereikėjo mokėti priemokos, atitinkančios įvykdymą užtikrinančio užstato ar bent jau „didžiausių pastangų“ garantiją, kurią ji galėjo pasiūlyti savo klientams.

112 Šis apibrėžimas grindžiamas konstatavimu, kurį patvirtina tik UOP liudijimas, kad, perleidžiamas technologijas įsigyjantys subjektai ypač daug dėmesio skiria garantijoms, kurias paslaugų teikėjai gali jiems suteikti ir sutartinės, ir deliktinės atsakomybės taikymo srityje (ginčijamo sprendimo 216 konstatuojamoji dalis). Remdamasi šiuo konstatavimu ir atmetusi kaip neturintį reikšmės klausimą dėl nagrinėjamosios garantijos taikymo deliktinei IFPEN atsakomybei, ginčijamo sprendimo 220 ir 221 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė, kad:

„(220) <…> dėl [IFPEN] valstybės teikiamos garantijos šios įstaigos klientai yra tikri, kad jai niekada nebus taikoma teisminio likvidavimo procedūra, todėl ji visada galės vykdyti sutartinius įsipareigojimus arba, jeigu jų nevykdytų, dėl šio nevykdymo klientams bus sumokėta kompensacija.

(221) Remdamasi 204 ir tolesnėse konstatuojamosiose dalyse išdėstytais argumentais dėl ryšių su tiekėjais Komisija mano, kad jei nebūtų valstybės garantijos, norėdamas gauti tokią pat apsaugą klientas turėtų susitarti su finansų tarpininku (pavyzdžiui, banku ar draudimo bendrove) dėl įvykdymą užtikrinančio užstato (angl. *performance bond*), kad būtų tikras, jog su [IFPEN] jį

siejanti sutartis bus įgyvendinta. Tokios apsaugos tikslas – suteikti šiam klientui garantiją, kad dėl sutarties nevykdymo (visos sutarties ar jos dalies) patyręs žalą jis gaus finansinę kompensaciją.“

113 Paskesnėse konstatuojamosiose dalyse Komisija atliko įvykdymą užtikrinančio užstato arba „didžiausių pastangų“ garantijos sąnaudų apskaičiavimą ir nusprendė, kad tokia garantija būtų ne didesnė negu 5 % apyvartos, gautos teikiant užtikrinamą paslaugą (ginčijamo sprendimo 223–225 konstatuojamosios dalys). Ji taip pat pabandė nustatyti, kokioms IFPEN ekonominės veiklos paslaugoms būtų taikoma „tokia garantija“ (226–235 konstatuojamosios dalys). Ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, kad:

„<…> vykdydama ekonominę veiklą [IFPEN] naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu: nebuvo mokamos priemokos, susijusios su įvykdymą užtikrinančiu užstatu, [arba] bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija, kuriuos vykdydama mokslinių tyrimų veiklą įstaiga galėjo teikti savo klientams, taip pat patronuojamosioms bendrovėms *Axens* ir *Prosernat* išskirtinėse jų veiklos srityse. Dėl užtikrinamos rizikos ypatumų Komisija negali nustatyti tikslios su šiuo pranašumu susijusios sumos, tačiau mano, kad bet kokiu atveju vertinant kiekvieną paslaugą ir kiekvienus metus ji negali viršyti sumų, nurodytų šioje konstatuojamojoje dalyje pateiktoje 5 lentelėje <...>“

114 Šiuo klausimu, kaip pažymi ieškovės, samprotavimas, kuriuo vadovavosi Komisija IFPEN įgytam pranašumui santykiuose su klientais apibrėžti, grindžiamas prielaida, kad įprastomis rinkos sąlygomis mokslinių tyrimų institutų, kaip antai IFPEN, klientai pasinaudoja įvykdymą užtikrinančio užstato arba „didžiausių pastangų“ garantijomis, kad apsisaugotų nuo kitos sutarties šalies nemokumo rizikos, ir kad tokios garantijos, kuria naudojasi IFPEN, atveju jos klientams tokio pobūdžio garantijos įsigyti nebereikia arba jie jos nebeprašo ją pateikti. Komisijos samprotavimas taip pat reiškia, jog tai, kad IFPEN klientai atsisako įvykdymą užtikrinančio užstato ar bent jau „didžiausių pastangų“ garantijos, yra neišvengiamai susiję su valstybės garantija, neatsiejama nuo jos turimo PKVĮ statuso.

115 Tačiau, kaip ir dėl pastabų, susijusių su pranašumu santykiuose su tiekėjais (žr. šio sprendimo 99 punktą), Komisija nepateikia jokio įrodymo, galinčio patvirtinti, kad jos samprotavimą sudarančios prielaidos yra pagrįstos arba bent jau gali atitikti tikrovę. Visų pirma ginčijamame sprendime nėra jokio įrodymo, galinčio patvirtinti, kad mokslinių tyrimų institutų klientai apsidraudžia nuo kitos sutarties šalies nemokumo rizikos naudodamiesi įvykdymą užtikrinančio užstato garantija arba „didžiausių pastangų“ garantija. Komisija taip pat nepateikia jokio objektyvaus įrodymo, kuris galėtų patvirtinti, kad dėl tokios, kaip susijusioji su PKVĮ statusu, garantijos tokios įstaigos klientai yra linkę nereikalauti iš šios įmonės įvykdymą užtikrinančio užstato ar „didžiausių pastangų“ garantijų arba neįsigyti jų draudimo įmonėje. Galiausiai niekas ginčijamo sprendimo motyvuose nerodo, kad Komisija siekė nustatyti, ar tam, kaip klientai vertina IFPEN, galėjo turėti įtakos jos pertvarkymas į PKVĮ, arba kad šie klientai naują IFPEN statusą siejo su valstybės garantija dėl nemokumo rizikos.

116 Dar didesnių trūkumų turi Komisijos pastabos, susijusios su pranašumu, kurį IFPEN tariamai įgijo santykiuose su klientais dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos, ir šio pranašumo apibrėžimas ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje. Pirma, jie neleidžia suprasti, kokį palankesnį vertinimą IFPEN klientai, kaip jos kreditoriai, galėjo jai taikyti dėl minėtos garantijos. Antra, būdami neaiškūs ir nenuoseklūs, jie kelia abejonių nustatant naudos iš šios garantijos gavėją.

117 Iš tiesų, pirma, iš šio sprendimo 86–89 punktuose išdėstytų argumentų matyti, kad tokių garantijų, kaip nagrinėjamoji, atveju įmonės, kuri ta garantija naudojasi, pranašumas pasireiškia, be kita ko, santykiuose su kreditoriais, šiuo atveju – su jos klientais, ir jį sudaro palankesnis vertinimas, kurį šie kreditoriai, galintys pasiremti šia garantija įsipareigojimo neįvykdymo atveju, suteikia minėtai įmonei, taip palengvindami jos finansinę naštą arba padidindami jos pajamas.

118 Be to, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 82 ir 89 punktuose, metodas, kurį ginčijamame sprendime Komisija taikė dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN įgytam pranašumui nustatyti, yra pagrįstas būtent šio palankesnio vertinimo apibrėžimu.

119 Tačiau ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje tėra nurodyta, jog dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN galėjo pasiūlyti savo klientams tai, kad „nebuvo mokamos priemokos, susijusios su įvykdymą užtikrinančiu užstatu, [arba] bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija“, nepatikslinant, kaip šios priemokos nemokėjimas galėjo paveikti IFPEN ir jos klientų santykius. Visų pirma Komisija nepatikslina, ar dėl šios garantijos buvimo klientai buvo labiau linkę rinktis šią įstaigą nei kitus mokslinių tyrimų institutus arba ar jie buvo pasirengę mokėti didesnes kainas už IFPEN paslaugas, taip parodydami, kad jos įsipareigojimų neįvykdymo riziką vertina palankiau. Taigi Komisija neapibrėžia pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN galėjo įgyti santykiuose su klientais.

120 Antra, Bendrasis Teismas tegali suprasti IFPEN sutrikimą, kai ji ieškinio pareiškime pažymi, kad samprotavimas, susijęs su pranašumu, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos ji tariamai įgijo santykiuose su klientais, yra itin neaiškus. Iš tiesų, sunku suprasti, kas, kaip mano Komisija, – IFPEN klientai ar pati IFPEN – įsigyja įvykdymą užtikrinančio užstato garantiją ir kas galiausiai gauna naudos sumažėjus finansinei naštai, susijusiai su šios garantijos priemokos mokėjimu.

121 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 221 konstatuojamojoje dalyje, kuri cituojama šio sprendimo 112 punkte, Komisija teigia, kad „norėdamas gauti tokią pat apsaugą klientas turėtų susitarti su finansų tarpininku <...> dėl įvykdymą užtikrinančio užstato <...>“, o tai leidžia suprasti, kad būtent IFPEN arba jos konkurentų klientai turi įsigyti įvykdymą užtikrinančio užstato garantiją ir sumokėti atitinkamą priemoką.

122 Atvirkščiai, kitos ginčijamo sprendimo ištraukos leidžia suprasti, kad būtent IFPEN turėtų mokėti įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos priemoką. Pavyzdžiui, ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje, kuri cituojama šio sprendimo 113 punkte, Komisija nurodė, kad „[IFPEN] naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu: nebuvo mokamos priemokos, susijusios su įvykdymą užtikrinančiu užstatu, [arba] bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija, kuriuos <...> įstaiga galėjo teikti savo klientams“. Ginčijamo sprendimo 246 konstatuojamojoje dalyje, esančioje ginčijamo sprendimo skyriuje, susijusiame su IFPEN įgyto pranašumo perėjimu jos patronuojamosioms bendrovėms, taip pat reglamentuojamoms privatinės teisės, Komisija pažymėjo, jog, „išnagrinėjus [IFPEN] apskaitą, matyti, kad įvykdymą užtikrinančio užstato arba bent jau „didžiausių pastangų“ garantijos priemoka nebuvo mokama valstybei, todėl IFPEN taip pat negalėjo jos įtraukti į sąnaudomis grindžiamą atlyginimą, kurį jos patronuojamosios bendrovės turėjo mokėti už jos joms suteiktas paslaugas“.

123 Šias ištraukas reikia aiškinti taip, kad, Komisijos teigimu, esant įprastai rinkos situacijai mokslinių tyrimų institutų klientai įsigyja įvykdymą užtikrinančio užstato arba „didžiausių pastangų“ garantijų, kad apsisaugotų nuo sutarties neįvykdymo rizikos, įskaitant neįvykdymą dėl su kitos sutarties šalies nemokumu susijusių priežasčių. Tačiau, jei jie nusprendžia tapti IFPEN klientais, jiems nereikia įsigyti tokios garantijos, nes IFPEN gali jiems pasiūlyti valstybės garantiją, kuria galima pasinaudoti, jei sutartis neįvykdoma dėl nemokumo. IFPEN gauna savo garantiją neatlygintinai, todėl taip pat neatlygintinai gali ją pasiūlyti savo klientams.

124 Nors šio sprendimo 123 punkte pasiūlytas ginčijamo sprendimo aiškinimas leidžia suderinti jo 221 ir 236 punktus, jis neleidžia to padaryti visiškai. Iš tiesų, pirma, jei būtų daroma prielaida, kad IFPEN klientams paprastai tenka mokėti įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos priemoką, valstybės garantija, kuria naudojasi IFPEN, turi būti aiškinama veikiau kaip suteikianti naudą minėtiems klientams. Iš esmės, kaip teisingai per posėdį pažymėjo ieškovės, tokiu atveju dėl garantijos, kuria naudojasi IFPEN, jos klientai nebeturi prisiimti įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos priemokos

naštos, kuri įprastai jiems tenka nesant pirmosios garantijos. Antra, šis aiškinimas neleidžia suprasti ginčijamo sprendimo 246 konstatuojamosios dalies, iš kurios matyti, kad IFPEN turėtų mokėti valstybei įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos priemoką, prasmės.

125 Atsakydama į IFPEN išreikštas abejones, Komisija atsiliepime į ieškinį teigė, kad įvykdymą užtikrinančio užstato garantija rėmėsi tam, kad atliktų netiesioginį numanomos ir neribotos garantijos, kuria naudojasi IFPEN, kainos vertinimą. Atliekant šį vertinimą buvo nesvarbu, ar įvykdymą užtikrinančio užstato garantiją įsigyja pardavėjas, ar jo klientas, nes svarbi buvo įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos kaina. Paprastai ši garantija yra įsigyjama kliento, ir būtent šis pavyzdys pateiktas ginčijamame sprendime.

126 Šie paaiškinimai, nagrinėtini tik atsižvelgiant į nusistovėjusią teismo praktiką, pagal kurią turi pakakti paties sprendimo ir jo motyvavimas negali būti pateiktas vėliau rašytiniais ar žodiniais paaiškinimais, kai atitinkamas sprendimas jau nagrinėjamas Sąjungos teisme (žr. 2005 m. birželio 15 d. Sprendimo *Corsica Ferries France / Komisija*, T-349/03, EU:T:2005:221, 287 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką), yra nepakankami ginčijamo sprendimo motyvams, kurių painumą pažymėjo IFPEN, suprasti.

127 Iš tiesų, jei, kaip teigia Komisija, nebuvo svarbu nustatyti, kam teko našta mokėti įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos priemoką, nes jai buvo svarbu parodyti šios įvykdymą užtikrinančio užstato garantijos kainą, reikėtų manyti, kad tai, ką Komisija siekė nustatyti ginčijamo sprendimo skyriuje, skirtame IFPEN santykiams su klientais, buvo priemokos, kurios rinkoje galėjo būti prašoma iš IFPEN už garantiją, panašią į su jos turimu PKVĮ statusu susijusią garantiją, dydis. Būtent tai, kad nereikėjo mokėti šios priemokos, būtų pranašumas, kuriuo IFPEN naudojosi santykiuose su savo klientais.

128 Taip aiškinami motyvai, susiję su pranašumu santykiuose su klientais, būtų nesuderinami su šio sprendimo 82 punkte išdėstytu metodu, kurį Komisija taikė siekdama nustatyti IFPEN pranašumo buvimą. Iš esmės, pagal Komisijos atsiliepime į ieškinį nurodytą metodą neturi būti apibrėžiamas palankesnis vertinimas, kurį IFPEN klientai, kaip jos kreditoriai, galėtų jai taikyti dėl nagrinėjamosios garantijos. Taigi šis metodas yra visiškai priešingas metodams, taikytiems siekiant nustatyti dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN kylantį pranašumą santykiuose su bankais, finansų įstaigomis ir su tiekėjais. Primintina, kad, kalbėdama apie bankus ir finansų įstaigas, Komisija išnagrinėjo paskolų, kurios buvo suteiktos arba pasiūlytos IFPEN, sąlygas. Atlikdama šį nagrinėjimą, Komisija patikrino, ar nagrinėjamoji garantija iš tikrųjų turėjo įtakos šių įstaigų elgesiui IFPEN atžvilgiu. Kalbėdama apie tiekėjus, Komisija iš pradžių apibrėžė palankesnį vertinimą, kurį jie galėtų taikyti IFPEN dėl nagrinėjamosios garantijos. Ji klaidingai nusprendė (žr. šio sprendimo 106 konstatuojamąją dalį), kad šis elgesys pasireiškė IFPEN tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų kainos mažinimu. Paskui Komisija pabandė apskaičiuoti šio kainų mažinimo vertę, remdamasi faktoringu.

129 Aiškinami taip, kaip nurodyta šio sprendimo 127 punkte, motyvai, susiję su pranašumu santykiuose su klientais, taip pat būtų teisiškai klaidingi. Iš tikrųjų, aiškinimas, kurį Komisija pateikia atsiliepime į ieškinį, gali būti apibendrintas kaip apriorinis konstatavimas, kad nagrinėjamoji garantija visais atvejais yra valstybės pagalba, nes ji yra neatlygintina, todėl nėra reikalo nagrinėti šios garantijos poveikio ja užtikrinamiems santykiams, šiuo atveju – IFPEN ir jos kreditorių grupės, kurią sudaro jos klientai, santykiams. Tačiau, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 84 punkte, toks konstatavimas neatitinka paties garantijos, kuri, kaip papildomas įsipareigojimas, negali būti nagrinėjama atskirai nuo ja užtikrinamos prievolės, pobūdžio. Be to, primintina, kad, remiantis teismo praktika, pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį valstybės įsikišimas apibrėžiamas pagal jo poveikį. Taigi valstybės priemonės pripažinimą valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, nulemia ne jos forma, priežastys ar tikslai, o jos daromas poveikis (žr. 2013 m. kovo 19 d. Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom / Komisija ir kt.*, C-399/10 P ir C-401/10 P, EU:C:2013:175, 102 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Darytina išvada, jog tam, kad galėtų pripažinti valstybės priemonę valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal šią

nuostatą, Komisija turi išnagrinėti poveikį, kurį gali turėti ši priemonė, nagrinėjamu atveju – jos poveikį IFPEN ir jos klientų santykiams. Tačiau, vadovaudamasi atsiliepime į ieškinį plėtojamais argumentais, Komisija siekia visiškai išvengti nagrinėjamosios garantijos poveikio, kad ir potencialaus, vertinimo.

130 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad, be šio sprendimo 115 punkte pažymėto trūkumo, ginčijamame sprendime Komisijos nurodyti motyvai, susiję su pranašumo, kurį IFPEN galėjo įgyti santykiuose su klientais dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos, yra neaiškūs ir nenuoseklūs. Iš tiesų, kad atitiktų šią nuostatą, motyvai turi, pirma, aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė teisės aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti jo priėmimo pagrindimą, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę (šiuo klausimu žr. 2008 m. spalio 22 d. Sprendimo *TV2/Danmark ir kt. / Komisija*, T-309/04, T-317/04, T-329/04 ir T-336/04, EU:T:2008:457, 178 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką), ir, antra, būti logiški ir, be kita ko, neprieštarauti tarpusavyje, kad nesutrukdytų tinkamai suprasti atitinkamo akto pagrindimo (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169 punktą ir 2011 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151 punktą).

131 Todėl konstatuotina, kad, kiek tai susiję su ekonominio pranašumo, dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN kylančio santykiuose su klientais, buvimo įrodymu, Komisija neįvykdė nei įrodinėjimo pareigos, kaip ji apibrėžta pagal šio sprendimo 71 punkte nurodytą teismo praktiką, nei jai tenkančios pareigos nurodyti motyvus, kaip ji aiškinama pagal šio sprendimo 130 punkte nurodytą teismo praktiką. Taigi Komisija ginčijamo sprendimo 236 konstatuojamojoje dalyje klaidingai nusprendė, kad dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu: nebuvo mokamos priemokos, susijusios su įvykdymą užtikrinančiu užstatu arba bent jau su „didžiausių pastangų“ garantija, kuriuos, vykdydama mokslinių tyrimų veiklą, įstaiga galėjo teikti savo klientams, taip pat patronuojamosioms bendrovėms *Axens* ir *Prosernat* išskirtinėse jų veiklos srityse.

132 Darytina išvada, jog nereikia nagrinėti argumentų, kuriais ieškovės ginčija tai, kad, vertinant nagrinėjamąja garantija suteikto IFPEN pranašumo santykiuose su klientais dydį, buvo svarbu atsižvelgti į įvykdymą užtikrinančio užstato garantijas arba „didžiausių pastangų“ garantijas.

133 Komisijos argumentai, pateikti atsiliepimuose į ieškinius Bendrajame Teisme ir išplėtoti per posėdį, negali paneigti išvadų, padarytų šio sprendimo 108 ir 131 punktuose.

134 Pirma, Komisija teigia, kad pagal 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 99 punktą, siekdama įrodyti valstybės pagalbos, neatsiejamos nuo PKVĮ statuso, teikiamo pranašumo buvimą, ji neturi įrodinėti šios garantijos faktinių pasekmių. Kadangi, remiantis minėtu sprendimu, šio pranašumo buvimas gali būti preziumuojamas, pakanka nustatyti valstybės garantijos buvimą, kad būtų nustatytas pranašumo buvimas.

135 Remdamasi, be kita ko, 1990 m. vasario 14 d. Sprendimu *Prancūzija / Komisija* (C-301/87, EU:C:1990:67) ir 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimu *France Télécom / Komisija* (C-81/10 P, EU:C:2011:811), ji dar tvirtina, jog valstybės pagalbos buvimui įrodyti pakanka, kad priemonė galėtų suteikti pranašumą jos gavėjui, ir nėra būtina tikrinti pranašumo tikrumo arba masto. Ji priduria, kad jei būtų kitaip, valstybės narės, kurios nepraneša apie pagalbą, būtų palankesnėje padėtyje nei tos, kurios tai daro.

136 Šiems argumentams negalima pritarti. Iš esmės pažymėtina, kad galimybė pasinaudoti prezumpcija kaip įrodymu priklauso nuo šią prezumpciją pagrindžiančių prielaidų įtikinamumo. Pavyzdžiui, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Teisingumo Teismas nusprendė, kad kai paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna naudos, nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurių jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96 punktas). Teisingumo Teismas taip pat priminė,

jog iš Pranešimo dėl garantijų 1.2, 2.1 ir 2.2 punktų aiškiai matyti, kad neribota valstybės garantija įmonei, dėl kurios teisinės formos jai negali būti taikoma bankroto ar nemokumo procedūra, suteikia šiai įmonei tiesioginės naudos ir yra valstybės pagalba, nes ji suteikiama jos gavėjui nemokant atitinkamos įmokos dėl valstybės prisiimamos rizikos ir leidžia „gauti paskolą palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose“ (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 97 punktas). Atsižvelgdamas būtent į šiuos konstatavimus, Teisingumo Teismas nusprendė, kad egzistuoja paprasta prielaida, jog dėl suteiktos numanomos ir neribotos valstybės garantijos įmonei, kuriai netaikomos įprastos restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūros, pagerėja jos finansinė padėtis, sumažinus naštą, paprastai tenkančią įmonės biudžetui (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96 punktas).

137 Darytina išvada, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija grindžiama dviem prielaidomis, kurių įtikinamumą pripažįsta Teisingumo Teismas ir pagal kurias, pirma, valstybės narės valdžios institucijų garantijos buvimas turi teigiamos įtakos tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, ir, antra, ši teigiama įtaka pasireiškia mažesne kredito kaina.

138 Šioje byloje, kalbėdama apie IFPEN ir jos tiekėjų santykius, Komisija teigia, kad teigiama valstybės narės valdžios institucijų garantijos buvimo įtaka tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, pasireiškia kainų, kurias šiam gavėjui siūlo šie tiekėjai, mažinimu.

139 Tačiau tokios prielaidos įtikinamumas nėra akivaizdus. Iš tikrųjų, versle kainų mažinimas, kylantis iš tiekėjo ir kliento santykių, būna susijęs su daugeliu veiksnių, be kita ko, kliento užsakymų apimtimi (žr. šio sprendimo 100 ir 101 punktus), mokėjimo terminais, kuriuos gali suteikti tiekėjas, arba sutartinių santykių ilgalaikiškumu.

140 Todėl, Komisijai ginčijamame sprendime nepateikus papildomų paaiškinimų šiuo klausimu, Bendrasis Teismas tegali konstatuoti, jog dėl šios prielaidos neįtikinamumo negali būti tvirtinama, kad nagrinėjamoji garantija gali suteikti IFPN ekonominį pranašumą, pasireiškiantį IFPN tiekėjų jai taikomų kainų mažinimu, arba kad Komisijai pakaktų įrodyti tokios garantijos buvimą, kad būtų įrodytas tokio pranašumo buvimas.

141 Be to, kalbant apie IFPEN ir klientų santykius, pažymėtina, kad ginčijamame sprendime Komisija net neapibrėžė pranašumo, kuris kyla IFPEN dėl garantijos buvimo, todėl prezumpcija, kuria ji nori šiuo atžvilgiu pasiremti, neturi dalyko.

142 Kad ir kaip būtų, Komisija negali remtis paprastąja prezumpcija, Teisingumo Teismo įtvirtinta 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98 ir 99 punktuose, kad įrodytų pranašumo buvimą santykiuose tarp, pirma, IFPEN ir, antra, tiekėjų ir klientų, nes ši prezumpcija leidžia įrodyti tik pranašumo, pasireiškiančio palankesnėmis kredito sąlygomis, buvimą.

143 Iš tikrųjų, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98 ir 99 punktuose įtvirtinta prezumpcija visų pirma turi būti siejama su Sprendimo *Paštas* faktinėmis aplinkybėmis ir motyvais. Taip pat ji negali būti aiškinama atskirai nuo Teisingumo Teismo argumentų, pateiktų iki 98 ir 99 punktų, ypač argumentų, išdėstytų minėto sprendimo 96 ir 97 punktuose. Galiausiai 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 102–108 punktuose pateikti argumentai, kuriais Teisingumo Teismas atsako į Prancūzijos Respublikos argumentus, taip pat patvirtina, kad šios prezumpcijos taikymas yra ribotas.

144 Pirma, kalbant apie Sprendimo *Paštas* faktines aplinkybes ir motyvus, visų pirma primintina, kad, Komisijos teigimu, atrankinis pranašumas, kuriuo *La Poste* naudojosi dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso, reiškė, kad rinkoje ji gavo palankesnes kreditavimo sąlygas. Ši Komisijos išvada buvo grindžiama konstatavimu, kad kreditavimo sąlygos nustatomos, be kita ko, atsižvelgiant į finansinį vertinimą. Iš tam tikrų kredito reitingų agentūrų

analizių ir metodikų buvo matyti, kad nagrinėjamoji garantija, kaip esminis valstybės paramos *La Poste* elementas, turėjo teigiamos įtakos *La Poste* finansiniam vertinimui, taigi ir kreditavimo sąlygoms, kurias ji galėtų gauti (Sprendimo *Paštas* 256–300 konstatuojamosios dalys ir 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimas *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 18 punktas)).

145 Konstatuotina, kad, skirtingai nei ginčijamame sprendime, Sprendime *Paštas* Komisija nagrinėjo atrankinį pranašumą tik garantijos gavėjo santykių su bankais ir finansų įstaigomis požiūriu ir nesiekė sužinoti, ar toks pranašumas taip pat buvo santykių su kitais kreditoriais, be kita ko, tiekėjais ir klientais, požiūriu.

146 Be to, pažymėtina, kad *La Poste* atrankinio pranašumo buvimo nagrinėjimas buvo empirinio pobūdžio. Iš tiesų, Komisijos išvados dėl šio pranašumo buvimo grindžiamos kredito rinkos subjektų elgesio stebėjimu, kuriuo remdamasi Komisija konstatavo, kad yra priežastinis ryšys tarp, pirma, valstybės garantijos, neatsiejamos nuo *La Poste* turimo PKVĮ statuso, ir, antra, bankų ir finansų įstaigų reakcijos į reitingavimo agentūrų teikiamus vertinimus, kuri pasireiškia palankesnių kreditavimo sąlygų suteikimu *La Poste*. Kaip matyti iš šio sprendimo 99–107 ir 115–129 punktų, tokio empirinio nagrinėjimo akivaizdžiai trūksta ginčijamame sprendime kalbant apie IFPEN santykius su tiekėjais ir klientais.

147 Tiesa, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 106 ir 107 punktuose Teisingumo Teismas nusprendė, kad kredito reitingų agentūrų metodikų nagrinėjimas teturėjo patvirtinamąją vertę. Reikia pažymėti, kad šių metodikų nagrinėjimas yra papildomas, palyginti su pranašumo, prieš tai tinkamai apibrėžto, buvimo įrodinėjimu remiantis prezumpcija. Tačiau šioje byloje sunkumų kyla būtent dėl paties pranašumo, kuriuo IFPEN tariamai naudojosi santykiuose su tiekėjais ir klientais, apibrėžimo, nes, net jei jis ir pateiktas, yra grindžiamas nenuosekliu ir visiškai hipotetiniu samprotavimu. Atvirkščiai, kaip matyti iš šio sprendimo 91 ir 92 punktų, negali būti pateikta jokios pranašumo, kilusio IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, apibrėžimo kritikos.

148 Antra, kalbant apie 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96 ir 97 punktus, einančius prieš pat punktus, kuriuose Teisingumo Teismas suformulavo atrankinio pranašumo buvimo prezumpciją, pažymėtina, kad juose daromos nuorodos, pirma, į 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) ir, antra, į Pranešimo dėl garantijų 1.2, 2.1 ir 2.2 punktus.

149 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendime *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), kuris buvo priimtas dėl *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas, Nyderlandai) prašymo priimti prejudicinį sprendimą, Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad nacionaliniai teismai yra kompetentingi, remdamiesi SESV 108 straipsnio 3 dalimi, panaikinti valstybės garantiją tokioje situacijoje, kai šia garantija, kurią valdžios institucija suteikė, kad užtikrintų finansų bendrovės kitai įmonei suteiktą paskolą, kurios normaliomis rinkos sąlygomis ji nebūtų galėjusi gauti, buvo suteikta neteisėta valstybės pagalba.

150 Svarbu pažymėti, kad byloje, kurioje buvo priimtas 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), nebuvo abejonių dėl atitinkamos valdžios institucijos paskolos gavėjui suteiktos garantijos pripažinimo valstybės pagalba, nes buvo nustatyta, kad šios garantijos suteikimo metu paskolos gavėjas jau turėjo finansinių sunkumų, todėl be šios garantijos jis nebūtų galėjęs gauti finansavimo kapitalo rinkoje (2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, 39–42 punktai).

151 Būtent tokiame kontekste reikia vertinti Teisingumo Teismo 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) 39 punkte pateiktą konstatavimą, kad „kai kredito institucijos paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna finansinės naudos ir pagalbą, kaip ji suprantama pagal [SESV 107] straipsnio 1 dalį,

nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurias jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina“, į kurį Teisingumo Teismas daro nuorodą 2014 m. balandžio 13 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96 punkte.

152 Todėl, atsižvelgiant į nuorodą į 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), padarytą 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96 punkte, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija taikytina tik santykiams tarp įmonės, kuri naudojasi valstybės garantija, kaip antai PKVĮ, ir paskolas jai teikiančių kreditorių, be kita ko, bankų ir finansų įstaigų, ir pranašumui, kuris pasireiškia palankesnių finansavimo sąlygų forma.

153 Ta pati išvada darytina dėl Teisingumo Teismo nuorodos į Pranešimą dėl garantijų.

154 Pagal Pranešimo dėl garantijų 1.2 punktą:

„Dažniausiai pasitaikančių rūšių garantijos yra susijusios su paskola arba kitu finansiniu įsipareigojimu, dėl kurio paskolos gavėjas turi susitarti su paskolos davėju; garantijos gali būti teikiamos individualiai arba pagal garantijų schemas.

Tačiau pagal savo teisinį pagrindą, garantuojamo sandorio pobūdį, trukmę ir t. t. garantijos gali būti įvairių rūšių, toliau pateikiamas galimų garantijų sąrašas, kuris nėra išsamus:

<…>

— neribotos garantijos ir riboto dydžio ir (arba) trukmės garantijos: Komisija garantijomis suteikiama valstybės pagalba taip pat laiko palankesnes finansavimo sąlygas, taikomas įmonėms, kurioms dėl jų teisinio statuso netaikomos bankroto ar kitos nemokumo procedūros arba kurios dėl savo teisinio statuso gali naudotis valstybės garantija ar valstybės teikiamu nuostolių finansavimu. Tą patį galima pasakyti apie valstybės įsigyjamą įmonės akcijų paketo dalį, jeigu vietoj įprastinės ribotos atsakomybės prisiimama neribota atsakomybė,

<…>“

155 Pagal Pranešimo dėl garantijų 2.2 punktą, susijusį su pagalba paskolos gavėjui:

„Paprastai pagalbą gauna paskolos gavėjas. Kaip nurodyta 2.1 punkte, už prisiimamą riziką turėtų būti atlyginama, sumokant tam tikrą priemoką. Kai paskolos gavėjas neprivalo mokėti priemokos, arba moka nedidelę priemoką, jis įgyja pranašumą. Palyginus su tais atvejais, kai garantija nesuteikiama, dėl valstybės garantijos paskolos gavėjas gali gauti paskolą palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose. Turėdamas valstybės garantiją, paskolos gavėjas dažniausiai gali susitarti dėl mažesnių palūkanų ir (arba) mažesnio užstato. Kai kuriais atvejais neturėdamas valstybės garantijos paskolos gavėjas nerastų finansų įstaigos, kuri skolintų bet kokiomis sąlygomis. <...>“

156 Konstatuotina, kad abu Pranešimo dėl garantijų punktai, kuriais Teisingumo Teismas grindė atrankinio pranašumo buvimo prezumpciją, įtvirtintą 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98 ir 99 punktuose, yra susiję su pranašumu, kurį kaip palankesnes paskolų sąlygas, kaip antai taikomas mažesnes palūkanas arba ne tokius griežtus užtikrinimo reikalavimus, rinkoje gauna įmonė, kuri naudojasi valstybės pagalba.

157 Taigi, nuoroda į šiuos du Pranešimo dėl garantijų punktus, kurią Teisingumo Teismas padarė savo 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 97 punkte, taip pat riboja šiame sprendime įtvirtintos prezumpcijos taikymą santykiams tarp įmonės, kuri naudojasi valstybės pagalba, ir paskolas jai teikiančių kreditorių, be kita ko, bankų ir finansų įstaigų.

158 Be to, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas taip pat daro nuorodą į Pranešimo dėl garantijų 2.1 punktą. Kadangi šis punktas susijęs su valstybės išteklių perdavimo klausimu, jis neturi įtakos pirmiau pateiktiems argumentams. Kad ir kaip būtų, atsižvelgiant į šio sprendimo 84 punkte pateiktus argumentus, iš šio [Pranešimo dėl garantijų] punkto negali būti daroma išvada, kad neribota valstybės garantija, neatsiejama nuo PKVĮ statuso, gali būti laikoma suteikiančia pranašumą tokiai įstaigai vien dėl to, kad yra neatlygintina.

159 Galiausiai, trečia, pastabos, kurias Teisingumo Teismas pateikė atsakydamas į Prancūzijos Respublikos pateiktus argumentus, visų pirma 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 104 punkte, patvirtina, kad ne tokie griežti įrodinėjimo reikalavimai, kuriuos Sąjungos teismas pripažino tinkamais nustatant, ar numanoma ir neribota valstybės garantija, neatsiejama nuo PKVĮ statuso, suteikia pranašumą paskolos gavėjui, taikytini tuo atveju, kai paskolos gavėjas dėl šios garantijos gavo mažesnes palūkanas arba gali pateikti mažesnį paskolos užtikrinimą.

160 Iš išdėstytų samprotavimų matyti, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija taikytina tik santykiams, susijusiems su tam tikra finansavimo operacija, paskola arba, kalbant bendriau, PKVĮ kreditoriaus suteiktu kreditu, be kita ko, šios PKVĮ santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

161 Šiuo klausimu dar pažymėtina, kad per posėdį Komisija pripažino, jog pranašumas PKVĮ santykiuose su klientais gali būti atmestas, jei nustatyta, kad ši įstaiga moka savo tiekėjams iš karto, be mokėjimo atidėjimo, o kalbant apie IFPEN, to nebuvo įrodyta. Be to, iš bylos matyti, kad per oficialią tyrimo procedūrą Komisija siekė nustatyti, kalbant apie IFPEN, kokios buvo skolos tiekėjams mokėjimo sąlygos (žr. šio sprendimo 103 punktą). Tačiau konstatuotina, kad ginčijamo sprendimo motyvuose nėra jokios nuorodos į kreditavimo vertinimu paremtą samprotavimą, kuris atitinkamu atveju leistų IFPEN ir jos tiekėjų santykiams taikyti 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtintą prezumpciją.

162 Antra, remdamasi, be kita ko, 2005 m. gruodžio 15 d. Sprendimu *Italija / Komisija* (C-66/02, EU:C:2005:768, 91 ir 92 punktai), 2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimu *Portugalija / Komisija* (C-88/03, EU:C:2006:511, 91 punktas), 2011 m. birželio 9 d. Sprendimu *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 114 punktas) ir 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimu *Italija / Komisija* (T-239/04 ir T-323/04, EU:T:2007:260, 142–144 punktai), Komisija teigia, kad tuo atveju, kai, kaip šioje byloje, vertina pagalbos schemą, ji neturi įrodinėti pranašumo tikrumo arba masto, bet gali apsiriboti bendrųjų atitinkamos pagalbos schemos savybių nagrinėjimu, kad nustatytų, ar ši schema turi pagalbos elementų.

163 IFPEN ir Prancūzijos Respublika pažymi, kad šis argumentas nepriimtinas, ir remiasi tuo, kad ginčijamame sprendime nagrinėjamoji garantija nėra vertinama kaip pagalbos schema.

164 Konstatuotina, kad Komisija aiškiai nenurodė, ar jos sprendimas buvo susijęs su individualia pagalba, ar su pagalbos schema. Tačiau, nesant reikalo spręsti dėl Komisijos argumento priimtinumo, reikia jį atmesti kaip nepagrįstą.

165 Šiuo klausimu visų pirma primintina, kad pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), nuo 2015 m. spalio 14 d. pakeisto 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamentu (ES) 2015/1589, nustatančiu išsamias [SESV] 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015, p. 9), 1 straipsnio d punktą pagalbos schema apibrėžiama, pirma, kaip bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtoms įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir, antra, kaip bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam

laikotarpiui skirta arba neriboto dydžio pagalba. To paties reglamento 1 straipsnio e punkte individuali pagalba apibrėžiama kaip pagalba, kuri skiriama neatsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą, arba pagalba, kuri skiriama atsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą, bet apie kurią turi būti pranešta.

166 Toliau primintina, kad pagal Reglamentą Nr. 659/1999 individualios pagalbos ir pagalbos schemos skirstomos į esamą pagalbą ir naują pagalbą. Pagal 1 straipsnio b punktą esama pagalba – tai iš esmės Komisijos jau išnagrinėta pagalba arba pagalba, dėl kurios laikoma, kad buvo atliktas toks nagrinėjimas, arba pagalba, įgyvendinta valstybėse narėse iki jų įstojimo į Sąjungą ir taikoma po šio įstojimo. Nauja pagalba apibrėžiama kaip visa pagalba, t. y. pagalbos schemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus.

167 Galiausiai primintina, kad Reglamento Nr. 659/1999 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta bendra pareiga pranešti Komisijai apie bet kuriuos planus skirti naują pagalbą. Taigi, pagalba, „kurią skiriant <...> turi būti pranešta“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio e punktą (žr. šio sprendimo 165 punktą), turi būti suprantama kaip bet kokia nauja pagalba. Be to, pagalba, kuri įgyvendinta pažeidžiant pareigą apie ją pranešti, laikoma neteisėta pagalba, apibrėžta Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio f punkte.

168 Atsižvelgiant į šias nuostatas, kadangi su PKVĮ statusu susijusi valstybės garantija gali būti laikoma valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji laikytina pagalbos schema, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą.

169 Tačiau, pirma, ginčijamame sprendime nagrinėjamoji priemonė – tai ne apskritai su PKVĮ statusu susijusi garantija, o IFPEN pertvarkymas į PKVĮ, dėl kurio šiai įmonei suteikiama su šiuo statusu susijusi valstybės garantija.

170 Antra, dėl šio pertvarkymo susiklostė nauja faktinė situacija, kurioje IFPEN gauna su jos nauju statusu susijusią valstybės garantiją, galinčią suteikti IFPEN pranašumą, kuris gali būti pripažintas valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Šioje naujoje situacijoje kyla Reglamento Nr. 659/1999 2 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga pranešti apie numatomą priemonę.

171 Šio sprendimo 169 ir 170 punktuose pateiktas vertinimas atitinka ginčijamą sprendimą, visų pirmą jo 256–259 konstatuojamąsias dalis, kuriose Komisija nurodė, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ – tai nauja pagalba, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punktą, kuriai taikoma pareiga apie ją pranešti. Taip pat ji nusprendė, kad dėl to, jog apie IFPEN statuso pakeitimą nebuvo oficialiai pranešta, o buvo tik atsitiktinai nurodyta kitoje byloje, Prancūzijos valdžios institucijos šios pareigos nesilaikė ir kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ buvo neteisėta pagalba.

172 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, laikytina, jog, kadangi IFPEN pertvarkymo į PKVĮ priemonė gali būti pripažinta valstybės pagalba, tai yra pagalba, suteikta remiantis pagalbos schema, apie kurią turi būti pranešta, t. y. individuali pagalba, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio e punktą.

173 Todėl atsiliepime į ieškinį Komisija klaidingai laiko šią priemonę pagalbos schema. Be to, Komisija, remdamasi šio sprendimo 162 punkte nurodyta teismo praktika dėl Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkte numatytų bendrųjų pagalbos schemų, nepagrįstai teigia, jog dėl to, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ – tai pagalbos schema, tam, kad galėtų ją pripažinti valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji neturi įrodinėti pranašumo, kurį IFPEN įgyja dėl su PKVĮ statusu susijusios garantijos, tikrumo arba masto, bet gali apsiriboti bendrųjų šios garantijos savybių nagrinėjimu.

174 Trečia, pabrėždama, kad būtina atskirti pranašumo buvimo įrodinėjimą nuo šio pranašumo apskaičiavimo, Komisija teigia, kad ginčijamame sprendime ji ėmėsi IFPEN suteiktos garantijos „rinkos vertės“ apskaičiavimo ne tam, kad įrodytų pranašumo, „kuris jau buvo įrodytas“, buvimą, o tam, kad

nustatytų jo dydį ir įvertintų jo suderinamumą su vidaus rinka. Taigi ginčijamame sprendime taikytu metodu buvo siekiama kuo tiksliau įvertinti poveikį, nagrinėjamosios valstybės garantijos jau padarytą tiek kapitalo rinkose, tiek IFPEN santykiuose su kitais kreditoriais, apskaičiuojant paskolos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo rizikai „lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudas“.

175 Per posėdį Komisija teigė, kad ji atliko šį apskaičiavimą naudodamasi turimomis palyginimo priemonėmis, kaip antai, kalbant apie IFPEN santykius su tiekėjais, faktoringo sutartimis, o kalbant apie santykius su klientais – įvykdymą užtikrinančio užstato garantija, siekdama konstatuoti nagrinėjamos garantijos suderinamumą (su vidaus rinka). Komisijos teigimu, kalbant apie tokią neribotą garantiją, kurios vertė negali būti pamatuota, ji neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik pripažinti šią garantiją (su vidaus rinka) nesuderinama valstybės pagalba.

176 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Komisija nepatikslina, ką ji turi omenyje sakydama „pranašumas, kuris jau buvo įrodytas“, ir „nagrinėjamosios valstybės pagalbos jau padarytas poveikis“. Vis dėlto atrodo, kad kalbama apie kitą pranašumą nei tas, kurio buvimas buvo konstatuotas ginčijamo sprendimo 214 ir 236 konstatuojamosiose dalyse. Taigi savo argumentu Komisija, atrodo, teigia, kad pranašumas, kurį įgijo IFPEN dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos, kyla iš paties šios garantijos neatlygintino pobūdžio ir kad apskaičiuodama šios garantijos „rinkos vertę“ ji bandė nustatyti priemokos, kurią IFPEN būtų turėjusi mokėti valstybei, vertę.

177 Šiam argumentui negali būti pritarta, pirma, nes jis prieštarauja pačiam ginčijamo sprendimo tekstui, visų pirma jo 214 ir 236 konstatuojamosioms dalims, kuriose Komisija apibrėžė faktinį ekonominį pranašumą, kuriuo IFPEN tariamai naudojosi savo santykiuose su tiekėjais ir klientais.

178 Be to, iš ginčijamo sprendimo 192, 193 ir 194 konstatuojamųjų dalių matyti, kad, priešingai, nei teigia atsiliepime į ieškinį, ginčijamame sprendime, visų pirma jo 7.1.4 skyriuje „Grupei [IFPEN] teikiamas atrankinis pranašumas“, Komisija iš tikrųjų ėmėsi šio pranašumo, atsirandančio IFPEN santykiuose su jos kreditoriais, šiuo atveju – bankais, finansų įstaigomis, tiekėjais ir klientais, galinčiais pasinaudoti valstybės garantija, jei neįvykdomi įsipareigojimai, įrodinėjimo ir apskaičiavimo, o ne IFPEN neatlygintinai teikiamos garantijos rinkos vertės arba priemokos, kurią būtų turėjusi mokėti valstybei už šią garantiją, dydžio nustatymo. Komisijos atsiliepimuose į ieškinius Bendrajame Teisme išplėtotas argumentas, neatitinkantis ginčijamo sprendimo motyvavimo, tik sustiprina neaiškumus, susijusius su Komisijos metodu, pasirinktu ekonominio pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos galėjo įgyti IFPEN, buvimui nustatyti.

179 Antra, kaip matyti iš šio sprendimo 129 punkto, šis argumentas taip pat yra teisiškai klaidingas, nes grindžiamas konstatavimu, kad nagrinėjamoji garantija visais atvejais yra valstybės pagalba vien dėl to, kad yra neatlygintina, todėl nereikia nagrinėti šios garantijos įtakos ja užtikrinamiems santykiams.

180 Per posėdį Komisijos pateiktas argumentas Bendrojo Teismo taip pat neįtikina, nes juo apibendrinamas akivaizdžiai klaidingas konstatavimas, kad Komisija galėjo spręsti dėl priemonės suderinamumo net nenustačiusi, ar ši priemonė yra valstybės pagalba.

181 Iš visų išdėstytų argumentų matyti, kad, kalbant apie pranašumo, kurį dėl nagrinėjamosios garantijos IFPEN galėjo įgyti savo santykiuose su tiekėjais, buvimą, Komisija neįvykdė įrodinėjimo pareigos, kaip ji apibrėžiama pagal šio sprendimo 71 punkte nurodytą teismo praktiką. Kalbant apie tokio pranašumo buvimą IFPEN santykiuose su jos klientais, Komisija neįvykdė nei įrodinėjimo pareigos, nei pareigos nurodyti motyvus, kaip ji aiškinama pagal šio sprendimo 130 punkte nurodytą teismų praktiką.

Dėl pranašumo, susijusio su IFPEN santykiais su bankais ir finansų įstaigomis

182 Kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 79 punkte, dėl santykių su bankais ir finansų įstaigomis Komisija padarė išvadą, kad nuo 2006 iki 2010 m. IFPEN dėl jos turimo PKVĮ statuso faktinio ekonominio pranašumo neįgijo. Kitaip tariant, Komisijos teigimu, su palankesnėmis paskolų palūkanų normomis negu tos, kurios taikomos rinkos sąlygomis, susijęs pranašumas, kurį įmonė galėjo įgyti dėl neribotos garantijos, minėtu laikotarpiu nebuvo įgytas (ginčijamo sprendimo 199 konstatuojamoji dalis).

183 Vis dėlto, Komisijos teigimu, tokia išvada daroma tik dėl praėjusio laikotarpio, nes ji negali numatyti būsimo rinkos subjektų elgesio ar to, kaip keisis jų požiūris į valstybės garantijos poveikį IFPEN įsipareigojimų neįvykdymo rizikai. Todėl ji nustatė Prancūzijos Respublikai įpareigojimą metinėse ataskaitose pateikti informaciją apie IFPEN skolų dydį ir skolinimosi sąlygas ir įrodymą, kad šios paskolos atitinka rinkos sąlygas (ginčijamo sprendimo 200 konstatuojamoji dalis).

184 Per posėdį Komisija nurodė, jog galimybė, kad dėl nagrinėjamosios garantijos gali atsirasti pranašumas IFPEN ir kredito institucijų santykiuose, kyla iš vieno IFPEN įstatų straipsnio, pagal kurį jai leidžiama sudaryti paskolos sutartis. Kadangi ginčijamo sprendimo priėmimo metu šis straipsnis IFPEN įstatuose dar buvo, nebuvo galima atmesti pranašumo atsiradimo ateityje.

185 Ieškinio byloje T-479/11 trečiojo pagrindo antroje dalyje Prancūzijos Respublika ginčija, kad iš valstybės garantijos kylantis pranašumas IFPEN atveju gali pasireikšti ateityje. Todėl ji mano, kad įpareigojimas teikti Komisijai informaciją apie IFPEN skolų dydį ir skolinimosi sąlygas yra nepagrįstas.

186 Per posėdį ieškovės taip pat teigė, kad pagal taikytinus teisės aktus, t. y. 2010 m. gruodžio 28 d. 2011–2014 m. viešųjų finansų programavimo įstatymo Nr. 2010/1645 (JORF, 2010 m. gruodžio 29 d., p. 22868) 12 straipsnį, IFPEN negali sudaryti su kredito įstaiga paskolos sutarties, kurios terminas viršytų dvylika mėnesių. Komisija nurodo, kad šis argumentas nepriimtinas, ir teigia, kad vykstant oficialiai tyrimo procedūrai Prancūzijos valdžios institucijos nesirėmė šio įstatymo tekstu.

187 Šiuo klausimu aišku, jog šalys sutinka, pirma, kad šioje byloje, kalbant apie IFPEN santykius su bankais ir finansų įstaigomis, kurie jai teikia paskolas, Komisija gali remtis paprastąja prezumpcija, įtvirtinta 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 98 ir 99 punktai), pagal kurią nuo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija pagerina įmonės, kuri šia garantija naudojasi, padėtį palengvindama naštą, kuri paprastai tenka jos biudžetui.

188 Antra, nustatyta, kad, kalbant apie IFPEN, paprastoji prezumpcija, kaip ji suprantama pagal 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimą *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), yra paneigta.

189 Iš tiesų, ginčijamame sprendime Komisija konstatavo, kad nuo IFPEN pertvarkymo į PKVĮ 2006 m. liepos mėn. iki ginčijamame sprendime nagrinėto laikotarpio pabaigos, t. y. 2010 m. pabaigos, IFPEN dėl savo turimo PKVĮ statuso neįgijo jokio faktinio ekonominio pranašumo, kuris pasireikštų palankesnėmis kreditavimo sąlygomis, kurias jai būtų suteikę bankai arba finansų įstaigos. Šiuo klausimu Komisija nustatė, kad, kalbant apie ilgesnius nei vienų metų terminus, IFPEN nesinaudojo kredito įstaigos paskolomis nuo jos statuso pakeitimo iki 2009 m. pabaigos. 2009 m. Komisija nustatė tik vieną trumpesnio nei vienų metų termino paskolą nedidelei sumai, kurios palūkanos buvo didesnės nei panašios paskolos sutarties, kurią IFPEN buvo sudariusi 2005 m., t. y. tuo laiku, kai jai dar nebuvo taikoma valstybės garantija. Dėl 2010 m. Komisija konstatavo, kad IFPEN gavo keturis kredito linijų pasiūlymus, kurių sąlygos buvo tokios pat kaip IFPEN suderėtosios iki jos statuso pakeitimo (196–198 konstatuojamosios dalys).

190 Taigi iš Komisijos nagrinėjimo matyti, kad nagrinėtu laikotarpiu IFPEN pertvarkymas į PKVĮ neturėjo jokio poveikio santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

191 Todėl, kadangi IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis 2006–2010 m. nuo IFPEN turimo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija nesuteikė šiai įmonei išimtinio pranašumo, ji negali būti pripažinta valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

192 Kadangi valstybės pagalba nebuvo konstatuota, niekas nepateisina Prancūzijos Respublikai nustatyto įpareigojimo teikti informaciją Komisijai apie IFPEN skolų dydį ir skolinimosi sąlygas arba įrodymą, kad šios paskolos atitinka rinkos sąlygas.

193 Dėl galimybės Komisijai remtis paprastąja prezumpcija, kaip ji suprantama pagal 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimą *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), siekiant pripažinti nagrinėjamąją garantiją IFPEN teikiama valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, tiek, kiek ši garantija gali suteikti jai pranašumą ateityje, – o tai pateisintų Prancūzijos Respublikai nustatytą įpareigojimą pateikti informaciją apie IFPEN skolų dydį ir skolinimosi sąlygas ir įrodymą, kad šios paskolos atitinka rinkos sąlygas, – darytina išvada, kad, paneigus tokią paprastąją prezumpciją, kaip įtvirtintoji 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ja negali būti vėl remiamasi, jei aplinkybės, kuriomis ji buvo paneigta, iš esmės nepasikeičia.

194 Šiuo atveju iš bylos medžiagos matyti, kad, Komisijos teigimu, galimybė, jog dėl nagrinėjamosios garantijos gali atsirasti IFPEN pranašumas, kyla iš to, kad ši įstaiga gali kreiptis į kredito rinką ir sudaryti sutartis, kad būtų finansuojama. Būtent ši galimybė sudaryti paskolos sutartis pateisina pranašumo buvimo prezumpcijos taikymą.

195 Tačiau išsamus IFPEN sudarytų arba jai pasiūlytų paskolos sutarčių sąlygų nagrinėjimas parodė, pirma, kad per nagrinėtą laikotarpį ši įstaiga beveik neturėjo skolų, nes buvo sudariusi tik vieną paskolos sutartį trumpam laikotarpiui ir mažai sumai. Antra, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 197 ir 198 konstatuojamųjų dalių, tiek šios paskolos sąlygos, tiek IFPEN pasiūlytų kredito linijų sąlygos atitiko rinkos sąlygas, o tai rodo, kad jos pertvarkymas į PVKĮ neturėjo jokio poveikio jos santykiams su bankais ir finansų įstaigomis. Tokiomis aplinkybėmis Komisija negali vadovautis vien įstatuose numatyta galimybe sudaryti paskolos sutartis, kad nuspręstų, jog būsimas IFPEN pranašumas gali būti įrodytas remiantis prezumpcija.

196 Iš to, kas išdėstyta, matyti, nesant reikalo spręsti dėl per posėdį ieškovių pateikto argumento, susijusio su teisės aktuose numatyto draudimo IFPEN sudaryti paskolos sutartis, kad, nustatydama Prancūzijos Respublikai įpareigojimą pateikti jai informaciją apie IFPEN skolų dydį ir skolinimosi sąlygas arba įrodymą, kad šios paskolos atitinka rinkos sąlygas, Komisija pažeidė SESV 107 straipsnio 1 dalį.

197 Iš visų išdėstytų argumentų matyti, kad ginčijamame sprendime Komisijai nepavyko įrodyti pranašumo, kurį IFPEN galėjo įgyti dėl su jos turimu PKVĮ statusu susijusios valstybės garantijos, buvimo. Pirma, kalbant apie IFPEN santykius su bankais ir finansų įstaigomis, ji aiškiai atmetė faktinio pranašumo per laikotarpį nuo šios įmonės pertvarkymo į PKVĮ iki 2010 m. buvimą, o šios bylos aplinkybėmis, kad įrodytų šio pranašumo buvimą ateityje, ji negali remtis Teisingumo Teismo 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija. Antra, kalbant apie IFPEN santykius su tiekėjais ir klientais, iš šio sprendimo 95–131 punktuose išdėstytų argumentų matyti, kad nagrinėjamoji garantija negali suteikti IFPEN pranašumo, kurį Komisija apibrėžė ginčijamo sprendimo 214 ir 236 konstatuojamosiose dalyse.

198 Darytina išvada, kad reikia patenkinti ieškinio byloje T-157/11 antrojo pagrindo pirmą dalį ir ketvirtąjį pagrindą, taip pat ieškinio byloje T-479/11 pirmojo pagrindo antrą dalį ir trečiojo pagrindo pirmą dalį, kiek jie susiję su pranašumo, atsiradusio IFPEN dėl nagrinėjamosios garantijos, buvimu, ir, nesant reikalo nagrinėti kitų ieškovių nurodytų ieškinio pagrindų ir pateiktų argumentų, konstatuoti, kad Komisija klaidingai pripažino minėtą garantiją valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

Dėl panaikinimo apimties

199 Iš išvados, padarytos šio sprendimo 198 punkte, matyti, kad ginčijamą sprendimą reikia panaikinti. Tačiau, kadangi ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis yra sudėtinga, reikia išnagrinėti šio panaikinimo apimtį.

200 Visų pirma ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje Komisija konstatavo, kad dėl PKVĮ statuso suteikimo IFPEN visai šios įstaigos veiklai taikoma neribota valstybės garantija. Toliau, ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje, atsižvelgusi į išvadas, darytinas iš šio sprendimo 190 konstatuojamojoje dalyje išdėstytų pastabų, Komisija nusprendė, kad ši garantija, taikoma IFPEN neekonominei veiklai, nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

201 Galiausiai kitos ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies nuostatos yra susijusios su Komisijos išvadomis dėl nagrinėjamosios garantijos taikymo IFPEN ekonominei veiklai, t. y., pirma, technologijų perdavimui išimtinėse jos patronuojamųjų bendrovių *Axens*, *Prosernat* ir *Beicip-Franlab* veiklos srityse ir, antra, trečiųjų asmenų ir patronuojamųjų bendrovių užsakymu pagal sutartis atliekamiems moksliniams tyrimams. Komisija nusprendė, kad nagrinėjamosios garantijos taikymas šiai veiklai yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 4 ir 5 dalys), išskyrus technologijų perdavimo veiklą, vykdomą pagal IFPEN ir *Beicip-Franlab* sudarytą sutartį. Iš ginčijamo sprendimo motyvų, be kita ko, jo 243, 247 ir 250 konstatuojamųjų dalių, matyti, kad ši išimtis iš esmės padaryta atsižvelgiant į IFPEN ir *Beicip-Franlab* santykių pobūdį, dėl kurio negalimas IFPEN pranašumo, įgyto dėl nagrinėjamosios garantijos, perėjimas šiai patronuojamajai bendrovei.

202 Kalbant apie veiklą, dėl kurios Komisija konstatavo valstybės pagalbos buvimą, ginčijamo sprendimo 4–12 straipsniuose iš esmės išvardijamos sąlygos, kurias Prancūzijos Respublika turi įvykdyti, kad valstybės pagalba galėtų būti laikoma suderinama su vidaus rinka. Dėl technologijų perdavimo veiklos pagal IFPEN ir *Beicip-Franlab* sudarytą sutartį ginčijamo sprendimo 2 straipsniu Prancūzijos Respublika įpareigojama pranešti Komisijai apie šios sutarties pakeitimus, nebent dėl šių pakeitimų valstybės pagalbos galimybę būtų galima atmesti.

203 Savo ieškiniais IFPEN ir Prancūzijos Respublika prašė panaikinti visą ginčijamą sprendimą.

204 Tačiau savo 2014 m. gegužės 5 d. raštais, nurodytais šio sprendimo 36 punkte, kuriuose ieškovės pareiškė savo nuomonę dėl 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) pasekmių jų ieškiniams, jos atsisakė ieškinio pagrindų, susijusių su numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo PKVĮ sąvokos, buvimu (žr. šio sprendimo 36 ir 54 punktus).

205 Be to, pagrindais, kuriuos ieškovės nurodė savo ieškiniuose, siekiama ginčijamo sprendimo panaikinimo tik tiek, pirma, kiek juo konstatuojama, kad IFPEN ekonominei veiklai taikoma nagrinėjamoji garantija yra valstybės pagalba – pagalba, kuri taip pat pereina IFPEN patronuojamosioms bendrovėms, ir, antra, kiek jame, remiantis šiuo konstatavimu, Prancūzijos Respublikai ir IFPEN nustatomi įvairūs įpareigojimai pranešti apie priemones (žr. šio sprendimo 43, 45 ir 48–51 punktus).

206 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ir į nagrinėjant šiuos ieškinius padarytas išvadas, reikia panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame iš IFPEN turimo PKVĮ statuso kylanti garantija pripažįstama valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir tiek, kiek jame apibrėžiamos šio pripažinimo pasekmės, o likusią ieškinių dalį atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

207 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. To paties straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Tačiau Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad, be savo bylinėjimosi išlaidų, šalis padengia dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų, jeigu tai pateisinama atsižvelgiant į nagrinėjamos bylos aplinkybes.

208 Šioje byloje dalis tiek ieškovių, tiek Komisijos reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, nes Bendrasis Teismas iš dalies panaikino ginčijamą sprendimą ir atmetė likusią ieškinio dalį. Todėl reikia nuspręsti, kad Komisija padengia du trečdalius savo bylinėjimosi išlaidų kiekvienoje byloje ir du trečdalius kiekvienos iš ieškovių bylinėjimosi išlaidų abiejose sujungtose bylose. Prancūzijos Respublika padengia vieną trečdalį savo ir vieną trečdalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų byloje T-479/11. Be to, IFPEN padengia vieną trečdalį savo ir vieną trečdalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų byloje T-157/12.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2011 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimo 2012/26/ES dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/2008), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut Français du Pétrole*, 1 straipsnio 3–5 dalis ir 2–12 straipsnius.**

2. **Atmesti likusią ieškinių dalį.**

3. **Europos Komisija padengia du trečdalius savo bylinėjimosi išlaidų bylose T-479/11 ir T-157/12, du trečdalius Prancūzijos Respublikos ir *IFP Énergies nouvelles* bylinėjimosi išlaidų.**

4. **Prancūzijos Respublika padengia vieną trečdalį savo ir vieną trečdalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų byloje T-479/11.**

5. ***IFP Énergies nouvelles* padengia vieną trečdalį savo ir vieną trečdalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų byloje T-157/12.**

Gratsias Kancheva Wetter

Paskelbta 2016 m. gegužės 26 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Procesas ir šalių reikalavimai 7

Dėl teisės 8

Dėl ieškinio pagrindų, susijusių su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir su IFPEN pranašumo buvimu bei apskaičiavimu 10

Dėl pranašumo, susijusio su IFPEN santykiais su jos tiekėjais ir klientais 10

Dėl pranašumo, susijusio su IFPEN santykiais su bankais ir finansų įstaigomis 28

Dėl panaikinimo apimties 30

Dėl bylinėjimosi išlaidų 31